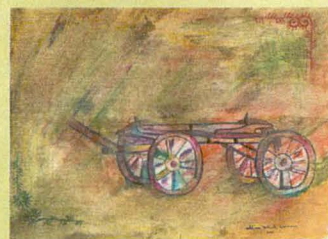
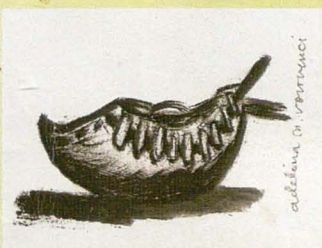

Piatra Craiului

Revistă trimestrială de actualitate, cultură și tradiții

Editată de către **Cenacul "Mihail Lungianu"**
Rucăr, Muscel
An 1 / Nr.1/ 2011

CUPRINS :

Redacția:

- Srigăt
- Remember
- Despre Ion Muțiu

Gheorghe Nicolae-Podișor:

- Eseu despre putere
- Mentori și discipoli -
Lucreția Dulamă
- Dublă lansare de carte și
vernisaaj
- Haita de lupi și cățelul
pământului

Ana Vorovenci

- La ceas aniversar...

Romulus Popa Bran

- Începuturile istorice ale
Rucărului

Ion Moiceanu

- Rucăreni la Pontul Euxin

Debut literar: Ion Ghidan

- Al Taichii

Costel Moiceanu:

- Revedere, poem
- Acuze, poem
- Interviu cu Doru Avram
- Despre cenaclul "Mihail
Lungianu"

Adelina M. Vorovenci:

- Povestea lui Vlăduț
- Călător prin vreme

Ion Dorel Enache-Andreiș

- Poveste pentru mai
târziu, Anamaria!

Lucreția Dulamă

- Omagiu școlii rucărene

Nicolae Pantazică-Băjești

- Proză umoristică

Adrian Simionescu

- Proză scurtă
- În derivă

Tudor Vlad

- Prierul cel de altă-dată
- Adolescența, poem

Mihai Epure

- Rucărul de dor și vis
- Autograf de suflet

Cezar Neacșu

- Hora poeziei

Gheorghe Avram

- Despre poezie

Cornel Stoian

- 115 ani de la înființarea
vechiului cor al
Rucărului

Preot Sebastian Arsulescu

- Tradiționalul ou roșu...

ISSN 2247 - 1553

ISSN-L = 2247 - 1553

editura
Sedna Print

Câmpulung Muscel, jud. Argeș
str. Lascăr Catargiu nr. 7
Tel./fax 0348 445 129
editura@sedna.ro

IMAGINI DE LA CENACLUL "MIHAIL LUNGIANU"

Gazda cenaclului Iosif Nistor

Prof. Nicolae Gheorghe
și ing. Costel Moiceanu

Prof. Tudor Vlad, prof. Doru Avram
și Cornel Stoian

Primar ing. Ionel Dulamă

16/01/201

Prof. Adelina Vorovenci

Consilier Ion Ghidan
și Virgil Ancu

prof. Vintilă Purnichi

„Un gând bun pentru revista căreia îi prevăd un viitor strălucit!

Membrilor Cenuclului Literar „Mihail Lungianu” felicitări pentru inițiativă, mulțumiri pentru profesionalism și trudă, garanții pentru sprijin din partea autorităților publice locale”.

Primar, Ing. Ionel DULAMĂ

STRIGĂT!

Din caierul mereu tors al timpului, firul creației se poate rupe dar și reînnoia din perspectiva devenirii unei comunități istorice și / în dimensiunea ei spirituală. Surprinși de apăsarea nemiloasă a curgerii vremurilor, cum cu tâlc și trist adevăr o constata cronicarul, cu numeroase meandre și sincop, oamenii pot claca, încetini sau întârzia ritmul propriilor rânduieli și progrese, cutume sau legi care alcătuiesc cadrul instituțional al corpului social și de conviețuire, între cei ce-l compun și-l fac să funcționeze. Izbâni ale minții, suflului și credinței, toate făcute pentru a putea așeza statornic în viața lor, ceea ce sigur le va supraviețui cât va fi lumea! și îi vor face unici și irepetabili - sunt cariatide ale coloanei de granit ce susțin perenitatea unui neam

Calitatea torcăturii este dată de priceperea și sârgul artizanului, de lumina calmă și protegitoare insuflată împlinirii vocației, dexteritatea și spornicia mâinilor care conduc măiestru țierea molicioasă și diafană a firului de inspirație divină întrupată în creație. Provenit nemijlocit din rodnicia gândului, gemul îndelung trudit va fi încheiat rotund și firul dus până la capăt, pentru a se împleti în mirare și nădăjduire întru folos, armonie și frumos. Pecetluirea a toate puțințelor, zămisirile neprețuite ale minții și brațelor deopotrivă, transmiterea și conservarea lor în ginte, neam și universalitate, scornirile și apoi cuceririle cunoașterii pentru a înnobila umilința zidirii, lucrarea ce va să ne sporească va legitima vremelnica noastră existență și sunt o datorie de onoare pentru membrii cetății, dăruiri cu har de la bunul Dumnezeu.

Exordii de mai sus a fost dictat de nevoia justificării intenției de a ne desprinde din contextul unui imobilism păgubos

care molipsește, tarează canavaua minții spre lucruri și abordări superioare, îndemânarea meșteșugită și exprimarea artistică, expertiza și devoțiunea civică, îngenunchează condiția libertății, într-o vreme compromisă de malversațiunile crizei, neputință, derută și bălbăială, de anomie și abulism stânjenitor, cu consecințe nebanuite asupra viitorului copiilor noștri, generațiilor de mâine.

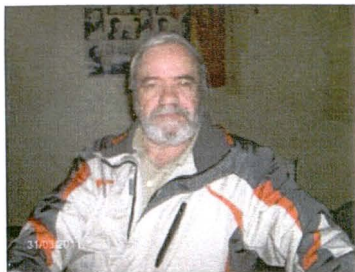
Azi trăim neîndoielnic un vid al valorilor, o bulversare care înstrăinează firea și ființa națională, singurele în măsură să amprenteze și să individualizeze creația și pe creator, să dea specificitate contribuției și talentului nostru în circuitul universal al valorilor materiale și spirituale. În acest context tenebros și aproape fatidic și care este resimțit în toate nervurile ființiale ale existenței noastre ca națiune, ieșirea din balsam poate începe cu recuperarea tradițiilor, cu regăsirea arhetipală a stării de spirit nepervitite, stimulatoare de energii și producătoare de caractere care să pondereze extremismele indiferent de aria manifestării lor, să recupereze echilibrul deciziilor de orice fel, să contrabalanseze alienarea și cosmopolitismul care ne invadează, să potențeze prin contribuție personală propriul nostru tezaur spiritual.

Lânzezeala, automulțumirea, indiferența, poziția de chibiți și devoratori ai unei paradigme străine spiritului de echitate și onestitate pe care l-am „supt” de mici erodează în mod vădit și primejdios fibra de neam și vocația noastră etno - culturală, calitatea de depozitari de obiceiuri și tradiții inconfundabile. Pentru noi, rucărenii, chiar dacă lipsa cadrului instituțional - edilitar (Căminul cultural) ar fi un argument temporar în favoarea scuzei, nimic n-ar mai putea ierta trenarea în aceleași simptomatice cadence de uluială, inactivitate și complicitate până la urmă față de

perspectiva dispariției vânei și minții viguroase și libere de moșnean în numele căruia mulți din cei de azi dărmă totul - la noi, sintagma „taie totul” ar fi mai potrivită! sau dacă totuși „înalță” o fac în nume exclusiv personal. Aderarea la un alt mod de a privi lucrurile, de a ne regăsi și a ne reîntemeia este impusă, paradoxal, de „globalizarea” statuată de noile principii, reglementări și legi care fundamentează juridic și moral interdependența europeană și a lumii întregi. Deci nu izolarea ci deschiderea este perspectiva dezvoltării umane - iar asta va întârzi și mai mult și va grăbi responsabilitatea și participarea cu ce este al nostru la schimbul și circulația de valori și experiență democratică. Plecând de la acest principiu tutelar, mâna de oameni care vi se adresează speră ca, prin editarea acestei publicații, să adune pe toți sub aceleași flamuri. Sunt chemați cei cu minte luminată și participare dezinteresată să ni se alăture, cu tot talentul și cu ce au mai bun în ei, cu producții de natură literară și artistică menite să conserve și să reîmprospăteze fondul de simțire și trăire demnă, neaservită vreunui partid sau coterii, intereselor oculte. Ne dorim să fim o publicație cu o ținută independentă, o tribună de luptă cu mijloace pașnice și cu idei care să „clintească” pe cei fixați și prea înrădăcinați în trecut, să redea oamenilor speranța schimbării în fapte și nu în vorbe. Într-un viitor eliberat de anchiloza și umbrele trecutului, în stărpirea vechilor metehne, ale solidarității de clan. A întronării unui climat sănătos în care meritul muncii, toleranței, persuasiunii, solidarității sociale și cumpătului să fie principalele criterii de apreciere și propășire socială.

Redacția

ESEU DESPRE PUTERE

George Nicolae - PODIȘOR

Moto: "Nu Puterea e cea care corupe, ci frica. Frica de a-și pierde puterea, îi corupe pe cei care o dețin, așa cum teama de efectele puterii îi corupe pe cei care îi sunt supuși"

(Aung Sang Suu Kyi, Birmania- Premiul Nobel pt. pace pe 1991)

Petit Larousse illustre dă următoarele semnificații noțiunii: pauvoire = capacitate, posibilitatea de a face ceva, de a începe o acțiune, de a produce un efect; autoritate, putere de drept sau de fapt, putere asupra unor lucruri, a abuza de putere, puterea elocinței; mandat, posibilitatea de a acționa asupra cuiva; autoritate constituită, guvernământul unei țări, a prelua puterea, puterea temporară, guvernul civil al unui stat.

Oportunitatea argumentației expunerii (dezbaterei) unui asemenea subiect, atât de complex și contradictoriu - nu atât în mecanismul funcționării lui cât al percepției și însușirii de către cei care îl stăpânesc dar mai ales, de cei asupra cărora se exercită - n-am să-l descâlcesc eu îndeajuns în acest spațiu, totuși cu generozitate oferit, cât poate nevoia de limpezire a reverberațiilor care stau să ne cuprindă firea și opțiunea, gândirea și fapta, raporturile personale în societate, „*tot ce mișcă*” până la urma urmei... Unghiurile adesea neguroase ale existenței zilnice ne cuprind într-o uriașă acoladă a ignoranței, neputinței de a (ne) explica manifestări cu tentă coercitivă, ieșite de sub tatonarea și „hamurile” liberului arbitru care, vrem nu vrem, ne-a „îmbarcat” în atelajul complicat al alcătuirii sociale care este *statul, de orice tip, esență, formă și oricând va fi apărut și existat de-a lungul istoriei organizării colectivităților umane*.

Pe bună dreptate, pentru a risipi iluziile păcătuinței de-a pururea în toate cele, Voltaire ne încredința: „D-zeu n-a binevoit să se amestece în felul nostru de a ne comporta, trebuie să ne mulțumim cu darurile pe care ni le-a făcut. Aceste daruri sânt rațiunea, amorul propriu, bunăvoința față de propria noastră specie, nevoile, pasiunile, toate mijloacele cu care am organizat societatea”.

De faptul că n-am știut să ne folosim îndeajuns de aceste daruri, se înțelege că nu mai este de vină Dumnezeu, și nici filozoful francez.

Binevoiti a desprinde fir cu fir buchetul de interogații care tot sporește, pentru a amiroși și cunoaște aromele și tainele îmbătătoare năvălind dinspre „pajiștile” mirifice ale Puterii, care inundă și freamătă nările, ațâță puterile judecății, răscolește și înfierbântă simțurile pentru a găsi începutul unor dumireli care să ne redea liniștea, să împace distorsiunile și contrarietățile într-o logică accesibilă nouă oamenilor și în măsură să grăbească concilierea într-o unică „îmbrățișare” deasupra oricăror tranșee! Firește, până la pronunțarea deciziei supreme a Instanței divine!

Facem această solemnă invitație cititorului, din perspectiva condiției noastre comune de simpli muritori și locuitori ai Cetății. Să înșirăm deci întrebările, fără pretenția unei ordini sau cronologii anume, fără o orânduială aparte ci cu totul întâmplătoare: există o psihologie a supușilor? supuși și (sau) uzurpatori? cât de reprezentativă este puterea? cine i-o dă celui (celor) căruia (căror) îi (le) aparține? demonii puterii și cangrena puterii; există o nevoie dezinteresată(!) a vulgului de a proiecta în titularii puterii calitățile care-i lipsesc și după care tânjește? întruchipează puterea și cel care o deține modelul biblic, mesianic? dimensiunea politică, juridică, morală, religioasă și istorică a conducătorului; inițiere în arta puterii, căi paralele de inițiere, oficială-neoficială; mistica puterii, libidoul puterii, puterea omului și omul puterii, asumarea de către putere a atotputerniciei celeste, rolul și rostul puterii, formele de exprimare și evoluție a puterii, gratularea, autogratularea și gratuitatea titlurilor și epitetelor pompoase adjuocate abuziv sau conferite conducătorilor, legitimitatea și legalitatea puterii, puterea charismatică, fidelitatea supușilor, instituția libertății și respectarea ei; incompatibilități în triada putere-democrație-libertate etc.

Mărturisesc că aceste obsesii sunt semințele ajunse fructe pârguite, neculese și unele „neexplodează” la timp, aparținătoare clișeeleor unei educații și instrucții care ne-au marcat pe mulți dintre noi, ne-au covârșit, bulversat și pervertit până la anihilare propriul nostru mod de a fi, gândi, de a avea o imagine veridică asupra autenticității și obiectivității lumii în care ne-am născut și am trăit (și unii dintre noi, mai trăim încă!).

Refulările și defulările s-au produs, din păcate, prea târziu, ce-am mai putea îndrepta?

Și pentru că exordiul la temă s-a prelungit nepermis de mult, să revenim.

Instituția Puterii, componente, consecințe ale funcțiilor acestora

Tema s-ar fi înscris ușor într-un tablou-capitol la științe care nu se studiau în facultățile predecembriste de profil pentru oricine, a căror cerință socială și loc în programă ar fi fost mai mult decât necesare - nu doar selective și prevăzute exclusiv în planurile școlilor superioare de activiști de partid : psihologia și/sau filozofia istoriei etc. Pentru cei „de jos” rezervaseră, din „înalte griji partinice și patriotice”, științe

oportune și bine „chibzuite” „puricate” de lecturile „capitalismului putrid” și concepute partizan nu doar pentru a menaja susceptibilități ci pentru a demonstra și convinge că, în sfârșit, am descoperit singura cale care ne va duce, direct și cu ceva sacrificii (!) la edificarea unice (și singurei!) societăți concepută vreodată de mintea omenească, cea mai dreaptă și mai bună dintre toate orânduirile existente, cea comunistă.

Se oferea, la schimb, paleativul unor științe deja „înărmate” ideologic și a căror perenitate a „șchiopătat” serios la capitolul *captatio benevolentiae*, dispărând odată cu demolarea „scheletului” instituțional, politic și legislativ - care căznise la greu menținerea rectitudinii sistemice: economia politică, etica socialistă, socialismul științific, istoria partidului unic etc.

Explicația absenței studierii științelor „nocide” pentru vulg (cu excepția reprezentanților lui „rasați” și atent promovați - pe criterii pe care nu le comentăm aici!) este ca simplitatea răspunsului din povestea cu „bulgărele de sare”: prea ar fi intrat toți neaveniții (ca martori și participanți) în laboratorului intim al unui mecanism greoi, negresat, complicat și unde erau inițiați vlăstarnici (și slugarnici) membrii viitoarei elite conducătoare și unde, se credea, se „coc” deciziile mature, viguroase, responsabile și salvatoare (la o adică!), omnisciente și atotcuprinzătoare. Să încropim dară premisele situațional-instituționale ale temei noastre: prima,

Dreptul la întemeiere a unui stat, a instituțiilor sale. nu este un drept natural. Este un drept derivat din convenții. Ne-o spune, ca nimeni altul J. J. Rousseau, în „*Contractul social*” sau „*Principii de drept politic*”: „Omul s-a născut liber și pretutindeni se află în lanțuri. Cel ce se crede stăpân peste alții nu încetează să fie mai slab decât ei. Cum s-a întâmplat această schimbare? Ce o poate face legitimă?” și, mai departe tot Rousseau, încercând din răspuț să rezolve chestiunea: „Dacă nu aș lua în considerare decât forța și efectul care derivă din ea, aș spune: atâta timp cât un popor este constrâns să se supună și se supune, el face bine; dacă își scutură jugul de îndată ce-i stă în putință, el face mai bine, căci, recâștigându-și libertatea prin același drept prin care i s-a răpit, ori este îndreptățit să și-o reia, ori nimeni nu era îndreptățit să i-o ia. Dar ordinea socială este un drept sfânt, care slujește ca bază pentru toate celelalte. Cu toate acestea, acest drept nu derivă din natură, el este deci întemeiat pe convenții. E vorba să știm care sânt aceste convenții”.

Familia, cea mai veche societate.

Cea mai veche dintre toate societățile și singura societate este aceea a familiei, chiar dacă copiii nu rămân legați de părinți decât atâta timp cât au nevoie de ei, pentru a-și păstra viața. Îndată ce încetează această nevoie, legătura naturală se desface. Copiii, eliberați de obligația de a se supune tatălui (părinților), iar tatăl (părinții) eliberați de obligația de a purta de grijă copiilor, își recapătă cu toții, în aceeași măsură, independența. Dacă ei continuă să rămână uniți, aceasta o fac nu în chip natural, ci voluntar,

familia însăși nu se păstrează decât prin învoială. Am putea spune, deci, că familia este cel dintâi model al societăților politice; șeful este imaginea tatălui, poporul este imaginea copiilor și cu toții născându-se egali și liberi, nu-și înstrăinează libertatea decât în folosul lor. Iar filozoful francez accentuează în acest context: „Toată deosebirea se reduce la aceea că, în familie, dragostea tatălui față de copii o plătește prin îngrijirea pe care le-o dă, iar în stat, plăcerea de a comanda compensează această dragoste pe care șeful o are față de poporul său”.

După celebrul jurist Grotius și filozoful englez Hobbes, Aristotel nefiind nici el prea departe de aserțiune, neamul omenesc aparține fiirec (cât de fiirec?) unui mănunchi de oameni și nu invers iar sub acest raport omeniirea este împărțită gregar: în turme de vite având un conducător care o păzește (păstorește), pentru a o devora. Și, de-aici, premiza falsă indubitabil, cum că păstorul are o valoare superioară turmei sale și deci că și păstorii oamenilor, conducătorii lor au o natură superioară naturii popoarelor pe care le diriguiește. Pasul până la originea divină a conducătorului e mic! Și totuși, pentru a conchide justificarea prezenței la vârf a unuia sau altuia din societate, pe viață sau temporar, în funcție de credințe, de opțiuni, de natura relațională cu divinitatea pe care de fapt i-o stabilesc alții, cel mai puternic nu este niciodată atât de puternic încât să poată rămâne mereu stăpân, dacă nu transformă forța în drept și supunerea în datorie. De aici dreptul celui mai puternic, drept ironizat în aparență, dar în realitate stabilit ca principiu, dreptul de a dicta, de a fi ascultat, de a îndrepta.

După Hegel, istoria este perpetua străduință de educare ce-și începe acțiunea pornind de la neînfrânarea voinței naturale, pentru a răzbate până la universal și la libertatea subiectivă. Iată deci și premiza logică în evoluția tipurilor istorice de stat: *Orientul a știut și știe că doar un om este liber, lumea greacă și romană că unii oameni ar fi liberi, în timp ce lumea germană că toți oamenii sunt liberi.* Și, în funcție de acestea decretează: „Astfel, prima formă pe care o întâlnim în istoria universală de exprimare (a Puterii, n. a.) și de organizare a instituției sale este *despotismul*, cu appendicele său formal *despotia orientală*, a doua *democrația* și *aristocrația* iar a treia, *monarhia*”.

Va trebui din plecare să reținem pe tot parcursul derulării excursului asupra Puterii relația nemijlocită, complementară, putere-supuși-stat-cetățeni.

- va continua -

Desen de Adelina VOROVENCI

LA CEAS ANIVERSAR

50 de ani de la înființarea Liceului Rucăr

prof. Ana VOROVENCI

Rucăreanul destoinic și harnic a dorit întotdeauna mai mult și mai bine pentru ai săi. Firea iscoditoare și dornică de cunoaștere trebuia fructificată. Așa au purces, în 1961, cei îndreptățiți, la înființarea Liceului Rucar. 50 de ani de existență! Mulți și puțini - în care, asemenea unui ritual, fiecare generație de elevi și de profesori a adulate câte o cărămidă sau un pilon de susținere a noului edificiu. Alături de ei, mulți alții - de la îngrijitoare la cel mai iscusit director; de la elevul care "muncea" pentru un cinci, la cel încununat cu lauri la concursuri profesionale sau competiții culturale; de la profesorul debutant, prietenul elevilor, la dascălul exigent, cu experiență pedagogică; de la personalul nedidactic la părinții preocupați de soarta odraslelor lor, dar și de mersul școlii. . . . și mersul a fost drept sau sinuos, potrivit vremurilor și nevoilor: liceu teoretic, liceu industrial și, mai apoi, Grup școlar Forestier cu clasele I-XII și învățământ preșcolar. Sub o titulatură sau alta, emulația și dăruirea profesională au marcat existența acestei instituții. Primele generații de absolvenți vorbesc cu nostalgie de zilele în care lucrau, efectiv, pe șantierul școlii. Anii "70" au stat sub semnul extinderii și modernizării: ateliere, școala, cantina, internat, sala de sport, dar și minunatul festival "Floarea de colț". În deceniul următor - olimpiadele elevului cimentist, concursurile celor care prelucrau lemnul sau campaniile de împădurire ale viitorilor silvicultori. După 1989, profilurile liceului s-au diversificat: matematica - informatica, protecția mediului, procesare text - imagine și, de curând, turism. Deschiderea spre nou și spre cunoaștere a luat o altă formă: parteneriatele europene. Profesori și elevi au străbătut Europa impresionându-și partenerii prin profesionalism și cultură! Prin investiții, preocupări și atitudini Liceul Rucăr este astăzi o școală cu adevărat europeană! Cum s-au

atins aceste performanțe? Prin dăruirea dascălilor, receptivitatea învățăcelilor și mult, mult sprijin din partea celor care nu au uitat unde și-au făcut ucenicia în ale cunoașterii. Reușitele elevilor sau absolvenților acestei școli ne aduc bucurii și ne întăresc convingerea că acest lăcaș de luminare spirituală va dăinui peste ani ca o emblema a Rucărului.

Laudă și slavă ție, ȘCOALĂ !

Pastila de...înțelepciune !

Problemele care există astăzi în lume nu pot fi rezolvate de mințile care le-au creat!

(Albert Einstein)

Analfabetul viitorului nu va fi cel care nu știe să citească, ci el care nu știe să înțeleagă.

(Alvin Toffler)

Șiretenia este arta de a-ți acoperi propriile defecte în timp ce le descoperi pe-ale altora!

(W. Hazlitt)

Când cineva nu trăiește după cum gândește, ajunge să gândească după cum trăiește.

(Gabriel Marcel)

RUCĂRENI LA PONTUL EUXIN

*Profesor în activitate, Ion MOICEANU
Redactor revista de cultură „Agora tomitană”*

După șapte secole de legături și interferențe reciproce între civilizațiile greacă și geto-dacă, începând cu secolul VII î. Hr. și până în anul 46 d. Hr. , la Malul Mării a început latinitatea noastră, mai devreme decât în restul teritoriului românesc, dat fiind că spațiul dintre Dunăre și Mare a fost integrat înaintea altora în cadrul Imperiului Roman, în provincia Moesia, Dobrogea devenind astfel un bastion important al romanității orientale.

De-a lungul timpului, fie prin transhumanță, fie prin pendulări și apoi staționări definitive, de o parte au de alta a cursului inferior al fluviului, în acest spațiu ancestral românesc au venit locuitori din toate provinciile românești și nu numai, astfel

Historia magistra vitae!

Încât aici, în bătrâna urbe tomitană, se regăsesc aproape toate etniile din constelația demografică a țării. Ceea ce trebuie subliniat de la început este persistența românilor pe pământul lor de baștină și păstrarea, chiar în împrejurări nefavorabile, caracterului etnic românesc și a cultului ortodox al acestei provincii, aflată în permanente legături cu celelalte țări române intra și extracarpătice.

Datorită comerțului propriu, dar și al celui de tranzit, în Dobrogea s-au așezat și alte grupuri etnice: evrei, armeni, greci, genovezi, ragusani, bulgari etc. așa după cum ne informează călători străini ca ragusani Paolo Giorgio și Aloiso Rodibrant, francezii La Mottraye, Francois de Pavle, italianul Tomasso Alberti, suedezul Iacob Hilldenbrandt, prelați, negustori, de toată mână care înregistrează, cu mai multă sau mai puțină fidelitate, realitățile văzute. Aceștia li se adaugă informațiile din registrele și hărțile rusești, germane, austriece, franceze, românești din Mappa specialis Valachiae de la Viena a lui J. Dirwoldt, din Cronica de la Nuremberg etc.

Documente ulterioare, probe, de mare forță documentară și informațională: harta etnografică a pașoptistului Ion Ionescu de la Brad din 1850, știri, documente, hărți aparținând unor cărturari reputați precum N. Iorga, C. C. Giurescu, Petre Diaconu, Anca Gheață, Adrian Rădulescu și recent ale distinșilor profesori Ion Bitoleanu, Gh. Dumitrașcu, Stoica Lascu, Valentin Ciorbea care au scos la iveală un tezaur specific „patriei române” a Dobrogei. Sunt analizate cu minuțioasă științifică denumirile românești ale multor așezări anterioare instalării dominației otomane, ce ofereau condiții bune de cultură a pământului, de păstorit și de pescuit, ceea ce, firesc, a atras pe românii din vechiul regat, în acest misterios ținut dintre Dunăre și Marea Neagră.

Reîmprospătarea și regenerarea demografică românească au avut ca sursă permanentă de alimentare și susținere atât fenomenul transumanței mocanilor din părțile transilvane ale Țării Bârsei, Făgărașului, Sibiului etc. cât și așezarea așa-zisilor cojani (agricultori și crescători de animale) din Muntenia și Moldova, fenomen care este valabil și se perpetuează și astăzi. În decursul timpului au venit, au poposit, s-au așezat temporar sau definitiv locuitori din Ardeal, Banat, Maramureș, Crișana, Oltenia, Muntenia, Moldova, Basarabia și Bucovina, demonstrând atât o deosebită complementaritate românească, dar și o reală conviețuire etnică și interculturală. Mulți dintre cei veniți, rămași, adoptați sau dobrogenizați sunt cu siguranță argeșeni, musceleni și rucăreni, dar pe cei mai mulți dintre ei nu-i cunosc, nici măcar pe toți consătenii mei rucăreni, de aceea îmi cer scuzele de rigoare față de cei care, în înșiruirea ce urmează, nu se vor regăsi.

Sigur că celebritatea lui Ovidius Publius Naso sau a monumentului Triumphal de la Adamclisi „Tropheum Traiani”, cel din urmă adevărat certificat „în piatră” de naștere a poporului român au atras pe mulți, dar vraja, miracolul Mării și farmecul litoralului repezintă mirajul care a atras, deci și pe rucărenii noștri,

mulți dintre ei împământenindu-se aici. Amintesc în acest spațiu, până una alta, doar numele care îmi sunt cunoscute:

Albu (Bădoi) Olivia, fata Stelei Mădulărea cu fiul ei, care au venit aici după un periplu californian de un deceniu; Avram Geta, colega surorii mele Gica Moiceanu, economist, cu copiii absolvenți ai Colegiului Național „Mihai Eminescu”; Barbu(Ionescu) Lucica și cele două fete ale sale; Băjan Dumitru (Titi), cu băiatul și fetele sale, a profestat temporar în învățământ, apoi s-a reprofilat și a lucrat zeci de ani ca inspector la I. T. C. ; Bălan Daniela, fata Marilenei și a lui Ion Bălan, elevă premiantă în clasa a XII - a la Liceul teoretic „Ovidius” din Constanța; Benga Nicolae, întreprinzător particular, cu soția și copiii, azi pensionari de Suslanești-Argeș; Buzoi Constantin cu fiicele sale, lucrător de elită în cadrul I:J. P. Constanța; Chiorcea Ion, fost elev al Liceului de marină „Al. Ioan Cuza” din Cța; Coriu Solomon, medic și sora sa Coriu(Neagu), economișă, om politic cu multe responsabilități și casă în Rucăr; Dobrin Iosif (Viciu), stabilit de tânăr la Crucea, lăsând doar copiii în capitala județului, știindu-se despre el că este cel mai longeviv secretar de primărie din țară; Gherman Gogu și copiii, fost elev al Liceului de Marină „Al. I. Cuza”, azi ofițer, cu o pitorească căsuță pe plaja din Mamaia; Godeanu Elena, fata lui Petre Godeanu, din Sățic; Jinga Cristian. , fost elev al Liceului Militar de Marină „A. I. Cuza”, a cărei mamă este economișă la Grupul școlar Rucăr; medic militar Viorel Mălăcea, cu o staționare vremelnică; Moiceanu Gica, fostă elevă a Liceului din Băneasa; Moiceanu Ion, profesor, cu soția înv. Steliana și cele două fiice, Ramona, medic și Crina, jurist; Nicolae Gh. Podișor, profesor la școlile din Vlăhi, Aliman și Viile și director de școală, cu 5 copii din care trei sunt născuți în jud. Constanța; Niculescu Carmen, fata lui Cornel și Oara Niculescu din Rucăr, institutoare; Niculescu Niki, navigator, absolvent al Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”;

Pârnuță Costel, cu cea mai efemeră existență în Constanța (doar trei zile) ca elev al liceului de marină; Popa Bran Romulus, profesor, director școală, cel mai vechi dintre rucărenii pe care îi știu pe aceste meleaguri, actual pensionar; Popescu Doru, fiul mijlociu al surorii mele Puița Moiceanu, fost elev al L. M. M. „A. I. Cuza”, student al mai multor facultăți, ofițer și ambasador; Petrescu Iosif(Vică), muncitor; Răuță Mihai, fost coleg de liceu, medic cu ședere temporară; Ruxanda Rica, baza casieriei și a contabilității Primăriei municipiului Constanța, o rucăreancă „get-beget” convinsă; Secăreanu Ion, inginer agronom; Ioan Puiu Stoicescu, scriitor, realizator TV, cunoscut în toată țara; Șipoteanu Ileana, reputată cântăreață de muzică ușoară, artistă la Teatrul constănțean Fantasio; Urdea Moise, impiecat în Portul Constanța etc.

Mulți dintre puii de rucăreni s-au școlit și desăvârșit profesional în acest spațiu „de muncă și de dor” rămânând devotați satului din care au pornit ei, părinții sau copiii lor, dar fideli și spațiului de adopție și simțire românească - Dobrogea de azi!

ÎNCEPUTURILE ISTORICE ALE RUCĂRULUI

Prof. Romulus POPA BRAN

Una din cele mai vechi localități muscelene și din zona meridională este Rucărul.

Cele mai vechi știri și date despre meleagurile rucărene datează de la începutul secolului al II-lea e. n. fiind prilejuite de instaurarea dominației romane asupra unei mari părți din regatul geto - dac. Prima informație direct privind această zonă este legată de desfășurarea celui de-al doilea război daco-roman dintre anii 105-106 e. n.; una dintre căile folosite de către autoritățile militare romane în ofensiva declanșată în primăvara anului 106 împotriva statului geto-dac a reprezentat-o pasul Giuvala

care include și Rucărul, potrivit celor mai cunoscuți istorici români și străini. Pe baza celor prezentate considerăm că autoritățile romane cunoșteau dinainte de Declanșarea războiului împotriva geto-dacilor această importantă cale de comunicație dintre nordul și sudul Carpaților Meridionali pe care au utilizat-o cu succes în desfășurarea operațiunilor militare.

În înaintarea lor către Transilvania unitățile militare romane de pe acest teritoriu au trecut și prin teritoriul de astăzi al Rucărului asupra căruia și-au impus stăpânirea.

Cea mai importantă și valoroasă informație care privește direct această localitate, o reprezintă descoperirea în anul 1915 de către istoricul și paleograful Dimitrie (Tache) Băjan a unui castru roman în punctual numit Scărișoara.

Castrul roman de la Scărișoara - Rucăr a fost construit în primii ani după crearea Provinciei Dacia Augusta în august 106 e. n. și a funcționat până în a doua jumătate a secolului al III-lea când autoritățile romane s-au retras în sudul Dunării sub presiunea permanent a

atacurilor popoarelor migratoare.

Rezultatele cercetărilor arheologice efectuate în castrul roman de la Scărișoara-Rucăr au fost consemnate de către descoperitorul lor-Dimitrie Băjan, într-un raport împreună cu schița acestuia pe care le-a trimis marelui arheolog Grigore Tocilescu, director al Muzeului Național de Antichități și al Departamentului de Antichități din România, care a întreprins o vizită la monumental descoperit, confirmând concluziile formulate de către istoricul rucărean. Materialele descoperite în castrul de al Scărișoara, împreună cu altele, au fost expuse de către istoricul rucărean în muzeul pe care îl înființase în casa de pe strada Răușor, nr. 31. După moartea sa muzeul a fost desființat de către urmașii săi, o parte din materialele arheologice ajungând la Muzeul de Istorie din Câmpulung iar altele la biblioteca Liceului Pedagogic, Câmpulung.

- Va urma -

DUBLĂ LANSARE DE CARTE ȘI VERNISAJ PICTURĂ

La vila "Osiceanu"
25 noiembrie 2010

*Stimate gazde,
drag auditoriu,*

Pentru noi, dl. George Nicolae - Podișor este un nume mai mult decât familiar, este un nume pentru că locuiește la Rucăr și colaborează cu noi bucureștenii. Ne scuzați întârzierea de o jumătate de oră, probleme de drum și de mașină și vă mulțumesc că ne-am întâlnit și că putem dezbate cartea de proză pe

care autorul a scris-o cu multă râvnă și cu foarte mult talent. Îl văd pentru prima dată în sală pe dl. George Țigău de la Piatra-Neamț care, după câte știu este un culegător și un pasionat de folclor și a cărui carte, apărută cu ani în urmă, « La pârâul dorului, Literatură populară de pe Valea Bistriței și din împrejurimi » i-am citit-o cu mare interes și bucurie sufletească, eu însumi fiind din acele părți de sorginte moldavă. Drama lipsei de lectură a românilor este prezentă evident, profundă și cutremurătoare. Toți autorii se plâng că nu sunt cititori, drama aceasta eu o văd cu totul altfel: scriitorii noștri, inclusiv cei din diasporă deplâng dispariția cititorilor de carte dar, din păcate, eu ca

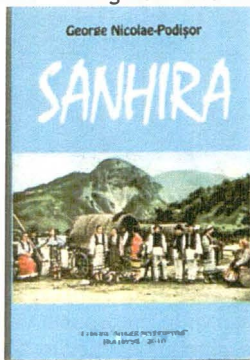
scriitor a peste 20 de cărți îi condamn pe ei în primul rând, pentru că nu sunt deschiși contactelor pe viu cu potențialul cititor, nu coboară în stradă, în fabrică, la locurile de muncă să-și găsească modelele scriiturii, poate chiar creatori din rândurile eventualei asistențe, nu se duc să ia cunoștință de pulsul comunităților, al școlilor cu deosebire, pentru a le transmite fiorul și sensibilitatea actului propriilor creații, impulsul inefabil al frumosului cotidian, dragostea de carte și nu dragostea de drog. Sunt unul din cei care mă consult cu oamenii, sunt mai mereu în mijlocul lor însă sunt și scriitori care își arogă cu emfază o anume prezență,

chiar o condiționează, doresc să ajungă la locurile cu pricina cu limuzina care să-i și ia de la poartă și să-i aducă și acolo unde ajung așteaptă anume foloase care, vezi doamne, c-a venit Mircea Dinescu la Botoșani - dau un exemplu - și-a zis că vine dar să-mi dai premiul nu știu care, în ce să constea și tot ăia zic că, vă dăm cinci mii de euro, oooh, păi atunci vin, ar putea fi răspunsul. . . Dumnezeu să ne ierte, atunci să nu ne mai văităm, să bocim sau mai știu ce, că n-avem cititori, că lumea tinde spre. . . analfabetism. Dar, să revin. Pe dl. Podișor, în ce mă privește, l-am considerat - în urmă cu o lună, când l-am întâlnit prima oară în viața mea - prietenul « Amurgului sentimental ». Anul acesta, în 2010, revista și mișcarea noastră literară dimpreună cu editura « Amurg sentimental » a organizat a IX-a ediție a concursului de literatură « Vara visurilor mele », concurs care a promovat de-a lungul unui deceniu o serie de scriitori și poeți apreciați de critică. Podișor, prin creațiile poetice prezentate (sonete și nu proză!) a câștigat cu brio concursul, respectiv Marele premiu al ediției ca atare. Prin cartea « Sanhira » la a cărei lansare am răspuns cu multă promptitudine, dl. Podișor a realizat ceea ce n-au realizat o mulțime de scriitori din București, care trăiesc în inima capitalei și care se învârt, bântuie în jurul Uniunii Scriitorilor.

Părerea mea sinceră este că dânsul reprezintă un fenomen literar. Pe lângă faptul că este foarte emotiv, rezervat și închis dar scrie, scrie cu o forță extraordinară. El nu este doar prozator, când au venit de la jurizare și au fost ulterior deschise plicurile participanților de către membrii juriului (sbs, scriitorii Miron Țic, Florin Gheorghiu, Petruș Andrei) ne-a dovedit că abordează cu succes multe genuri literare, proză, poezie, pamflet, haiku și are disponibilități și pentru cea de cronicar literar. Volumul de

proză scurtă « Sanhira », în care ceea ce este rucărean se regăsește (oameni, locuri, obiceiuri, conflicte, calități și defecte etc) - dacă este să analizăm imaginea literară a

operei, caracteristic se subsumează simplității trăirii de suprafață a personajelor cu profunzimea și complexitatea trăirii țărănești a țăranului musculean de la mijlocul secolului al XX-lea, din a doua sa jumătate, este o proză care te ține încordat și te silește să citești și să reflectezi asupra fiecărui cuvânt (și nu pe sărite!), ca să nu pierzi ceea ce a pornit și vrea să ducă până la capăt. Mai este de adăugat despre G. Nicolae-Podișor că nu este un prozator care se adresează sau scrie pentru o mare masă de cititori ci pentru o anumită categorie, oameni care au însușit-o oarecare brumă de literatură, cel puțin din vremurile noastre.

Cu alte cuvinte, dacă facem o paralelă cu fiorul, trăirea de a scrie o proză tradițională gen Marin Preda, putem afirma fără a greși: este un Marin Preda al zilelor noastre, dar de pe alt pisc, cu o altă structură de limbaj. Aceasta este părerea mea despre prozatorul și prietenul nostru, George Nicolae-Podișor pe care l-am găzduit și-l vom găzdui, cu încredere și bucurie și în viitor în paginile revistei. L-am invitat la București la lansarea cărții la Târgul de carte Gaudeamus însă m-a refuzat politicos justificându-și gestul cu o reținere pe care a avut-o toată viața față de această ieșire aproape intempestivă în public. Mă bucură că a ales editura noastră spre a-și tipări proza și

că noi am suportat cu încredere și speranță împlinită truda sa artistică.

Vă asigur pe toți cei de față de întreaga prietenie a mișcării literare « Amurg sentimental », de posibilitatea dată de a fi în mijlocul dv. cu acest prilej imortant din viața localității Rucăr, jud. Argeș.

Vă mulțumesc !

**Ion Machidon, scriitor,
poet, editor, director al
revistei și editurii Amurg
sentimental, București**

Simate gazde și oaspeți,

Onorată asistență,

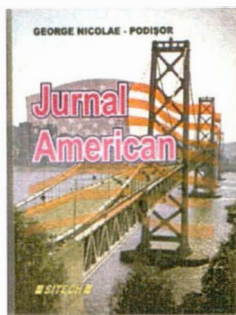
Nu știu cu ce să încep. Prietenul și fratele meu George Țigău în intervenția lui n-a bătut câmpii. Dar aici la Rucăr nu sunt câmpii. Și nici câmpii. E un relief așa de captivant ! Vă mărturisesc că pentru mine Rucărul seamănă cu Rășinariii lui Goga, râul, podețele care-l traversează și altele și trebuie să vă mărturisesc dv. rucărenilor că am venit cu mare drag aici pentru că, spunea un mare contemporan de-al nostru, fiecare dintre noi are un reazem, un edificiu sufletesc, un zid de protecție alcătuit fie din ființe pe care le-a cunoscut, fie din cărțile pe care le-a citit. Eu am acest acoperiș al ființei mele alcătuit aici din patru stâlpi de marcă rucăreni: unul se numește profesorul Gheorghe Pârnuță, altul se numește profesorul Mircea Rădescu, pe ei Dumnezeu să-i ierte și să-i pomenească, celelalte două picioare ale cerului ființei mele sunt profesorul George Țigău și celălalt al patrușii este profesorul George Nicolae-Podișor.

Pentru ei am venit aici să le mărturisesc - nu e cuvânt pretențios - iubirea mea și prețuirea pentru ceea ce fac, pentru a demonstra că rucărenii sunt oameni de graniță foarte vânjoși, foarte hotărâți, foarte deschiși și

foarte aspri și, oamenii de-aici, mă uit la ei, plini de tandrețe, în aceeași măsură. Pentru mine este o uluitoare descoperire și îmi vine în minte ultima parte a unui testament al lui Octavian Paler că, citez din memorie : « avem timp pentru toate, pentru multe, numai când e vremea să fim tandri, atunci murim ! ». Ei, iată că n-am murit și privesc și mă mândresc cu tandrețea dv. a rucărenilor.

A doua chestiune : un eseist sud-american se pare, vorbește de « cuvintele bune de mâncat ! ». . . Citindu-l pe dl. Nicolae-Podișor m-am dus cu gândul la Sadoveanu, ale cărui cuvinte sunt bune de vindecăt. Cuvântul, proza, discursul lui Nicolae-Podișor este bun de răscolit sufletul, de răscolit cunoștințele și îi mărturisesc că citindu-l i-am căutat și i-am găsit pe dl. Prof. Pârnuță, pe Mircea Rădescu și pe Gheorghe Țigău. De fapt ce este literatura ? Senzația că putem fi nemuritori. O clipă ! Asta face George Nicolae-Podișor. Îi mulțumesc profesorului Gheorghe Țigău pentru aprecierile penetrante critic pe care le-a spus și aș vrea să mai adaug câteva lucruri în legătură cu proza lui Nicolae-Podișor. Mai înainte trebuie să vă spun că, citindu-l pe regretatul profesor dr. Gheorghe Pârnuță am reținut că Rucărul are un străvechi nume latinesc, Ruffa Arbor, care mi se pare extraordinar de poetic, are o rimă interiară armonioasă, denumirea de azi este una germană, păstrați-o dar mi-ar plăcea să se numească Rucăr-Ruffa arbor...

Ce face dl. Nicolae-Podișor cu proza lui ? Este un tip magmatic, proza lui adună, precum izvoarele care vin de pe munte, tot. Și grohotiș, și pietriș, și zăcăminte, nestemate pe care nu le poți da la o parte. Proza, cuvântul îl domină pe G. N. - Podișor și mă bucur de intuiția pe care a avut-o dl. Machidon - căruia îi adresez acum salutul consăteanului meu, col. Ion Mârzac.

Nu poate, cuvântul îl stăpânește pe N-P. N-are ce să-i facă, el îmbracă toate personajele cu propria viziune, nu e sinonimic, merge până la barierele ultime ale sensurilor. D. Podișor, mă ierte că-i folosesc numele când așa-când așa, a avut o expresie : într-o convorbire telefonică mă întreba pe cine să invităm la lansarea cărții d-sale, uite zic, îl invităm pe dl. Sorin Durdun, scriitor bine cotelat. Zice, « Măi, eu am o coteală !. . . ». Zic, « Bine, trimite-mi mie cartea, i-o duc eu !. Eu n-am nici o coteală să-i spun că dl. G. N-Podișor este un mare prozator. Și, să nu vă gândiți că am vreo îndoială sau aranjament sau sentiment altfel și altcuiva să servească decât numai adevărului și echidistanței sau că vorbesc astfel că-i sărbătorim dubla lansare de carte sau că lustruim discursul neapărat cu acest prilej. Vă felicităm pentru acest om de o discreție teribilă, de o sensibilitate care te răscolește și care merită toată prețuirea noastră. Vă mulțumesc pentru răbdarea de a mă asculta !

Profesor Cezar NEACȘU,

Mățău-Mioarele

Domnilor,

Scurt și la obiect: Când eram elevul d-sale, în ultimul an de liceu, eram preocupat mai mult de alte chestii decât de literatură.

Împreună cu fiul d-sale eram preocupați mai mult decât cât de lung se poartă părul, cum facem rost de

ultimul album al formațiilor la modă. Literatura și istoria erau cine știe pe unde, eh, ne-a prins din urmă și-acum ne luăm oarecum revanșa. Fiind cumva prinși de critica și comentariul « Sanhirei » am uitat de fapt că sunt două cărți : Sanhira și La capătul lumii, California ! (Jurnal american II). Mi-a atras atenția 2 aspecte : faptul că autorul s-a dus să vadă America și visul american cu ochii d-sale, după aceea cu luciditatea românească și cu măsura rucărenului scoțând la iveală realitatea americană așa cum a văzut-o, o carte de călătorii extraordinară ce conține de toate fapt ce mă determină să o recomand cu căldură publicului avid de călătorii. Cealtă carte, « Sanhira » vine din cu totul altă zonă și din altă epocă de trăire. Este povestea dramatică a ciocnirii dintre trei lumi, două legitime: una a oamenilor amărâți și necăjiți și a partizanilor din mișcarea de rezistență anticomunistă din munții noștri și una nelegitimă, a invadatorilor ruși (nuvela « Pătura ») ! Este în același timp și o carte inițiativă. De ce? Începe, și nu întâmplător, cu povestirea « La fierăria lui Deleanu », este un loc unde se face o alchimie spirituală, se topește fierul unor vremuri amărâte și dureroase și se scoate aurul spiritual, experiența și înțelepciunea trăirii. Iată că dl. profesor fiind până la urmă și poet și prozator și eseist și critic literar este și alchimist spiritual, lucru care nu poate decât să ne bucure.

Și mai este un lucru iarăși ezoteric, așa, un pic ocult dar bun : are opt proze, opt este simbolul infinitului ; așezate vertical, ceea ce și face este o hartă a arderii spirituale o omului, a personajelor sale puse în diferite ipostaze, conexiuni, cee ce nu face decât să ne bucure. Vă mulțumesc !

Profesor Tudor VLAD

Domnilor invitați,

Am onoarea ! Chiar dacă unele din ideile mele au fost abordate de antevorbitori nu mă deranjează. Vreau din capul locului să mă dumiresc : Podișor este un nume din naștere !? Răspunsul celui vizat(!) : « Nu, un tăpșan, un loc de joacă din copilărie. Când biata mamă mă chema la « mămăligă » de-acolo știa să-mi ia rostul ! Este un pseudonim, dle ». Mulțumesc, reiau pe scurt : « Sanhira » este o carte atipică. Pentru că am avut senzația că sunt în momentele gotice ale clasicilor mai vechi și momentele evocate de Caragiale, sunt câteva personaje interesante, bine conturate. În mod deosebit mi-au atras atenția două : una evocată și de dna Adelina Vorovenci și care este fosta dimitale vecină și în care problematica morții este privită prin ochii copilului - povestitorul de mai târziu, existența morții în viața noastră cu care nu este obișnuit oricine și cu care personajul Sanhira se confruntă prin însăși îndeletnicirea ei (cea de « cioclu », meserie rezervată îndeobște bărbaților) cu « lucrând cu moartea » clipă de clipă, fără ca viața să-i fie serios amenințată (!), chiar ea « cioclovea » asta era meseria ei, vrută sau nevrută și de care știa și viitorul soț. În momentul când el a dispărut, lucrurile s-au schimbat și de ce m-a frapat această desfășurare epică ? Pentru că este o temă din vechime, încă în Mesopotamia care, cum știm, a fost unul din leagănele civilizației umane, unde a tronat ca personaj în aceste context al morții eroul lor Ghilgameș, prietenul său Enkidu care vâna și omora lei și după ce a murit, lucru care l-a mirat pe eroul nostru, a alergat, a țipăt, s-a dus la vraci iar acesta l-a întrebat dacă caută cumva nemurirea !? Exact ca în poveștile noastre. A-ți pomenit în nu știu ce împrejurare de Nichita Stănescu și eu fac legătura cu

poetul care consideră un vers din Odă în metru antic a lui Eminescu drept cel mai frumos vers din literatura română : « Nu credeam să-nvăț a muri vreodată ! » Ghilgameș este speriat nu de faptul că i-a murit prietenul, ci că el ar putea să moară fără slavă. Aceasta este prima problemă de care am vorbit. A doua este legată de caracterul mai puțin plăcut al românului : laș și trădător.

Ăștia suntem noi dlor, să nu vă speriați. Dl. G. N. Podișor a exemplificat f. bine acest lucru. Aceasta ne înconjoară chiar dacă rușii ocupanți de odinioară nu mai sunt aici să ne exploateze Suntem noi, doar noi. Care este poziția noastră ? Vedeți, Sanhira, cu problemele ei ajută la trecerea dincolo a semenilor, dar noi vrem să fim dreپți doar când murim ? Eu nu sunt profesor, eu sunt un om de artă și mi-am dedicat viața mea acestui lucru, sprijinind fenomenul artistic. . Nu de mult am deschis la Câmpulung un club de artă, TomArt, acolo unde a locuit vremelnic poetul Gheorghe Tomozei și acolo se vor aduna toate mințile luminate ale Muscelului. Sper, prin scrieri și opere de artă. Să revin. Am cunoscut printre profesorii din Clung oameni care sunt aplecați interesului preocupărilor mele. Și mă bucură și asta ne obligă pe toți și ne stimulează. Să procedăm în cunoștință de cauză, pentru a ne îmbogăți și a nu ne pleca în fața nimănui. Profesorii vor trebui să joace aici un rol important, numai ei pot preda lecția statului în poziție de dreپți și nu aplecați.

Vă mulțumesc !

Aurel MONEA
Podul Dâmboviței

Îmi vin în minte cuvintele Sf. Ioan din Evanghelia a 4 a care ne împărtășește că « la început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era

Cuvântul și cuvântul trup s-a făcut ».

Domnia voastră, autorul, ați așteptat prea mult iar așteptarea n-a fost zadarnică, le-ați trăit și apoi contemplat toate ce le zugrăviți, le-ați copt bine. Și pe mine m-au atrs aceleși proze din cartea Sanhira și m-am întrebat cine este acest personaj care dă numele cărții. Întotdeauna când citesc o carte am un mare defect, prima oară mă uit la cuprins și din acesta îmi aleg ce cred de cuviință și mi-ar place, care să-mi satisfacă curiozitatea profundă. Nu numai că sunt în domeniu nu-mi permit să fiu un critic al domniei voastre și a niciunuia care au vorbit înaintea mea.

Cuvântul este un mare dar și aveți un mare har de la Dumnezeu și mulțumiți-i Lui în primul rând, apoi mulțumiți familiei dv. care v-a sprijinit și v-a creat condițiile prielnice ca, pe o coală de hârtie, să vă așterneți gândurile, informația trecută prin contemplația tainică a acestei vârste frumoase. Această carte este un dar pe care l-ați făcut tuturor, am păstrat-o cu mare grijă o bună bucată de vreme pe masa Sfântului Altar până să o răsfoiesc și în seara aceasta am venit la evenimentul lansării și am luat-o cu mine. Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcu trup, a venit să ne învețe, i-am ascultat cuvintele, le spunem și punem în viața de zi cu zi și pot să spun că pe lângă criticile care s-au adus trebuie apreciată această carte, stilul și registrul dv. de tratare umoristic și prin vecina dv. Sanhira nu ați luat moartea în tragic, așa cum s-a expus nițel mai înainte, poate că a-ți luat moartea ca pe o glumă, fiindcă românul râde și de moarte deși moartea este prezentă în fiecare din noi, pretutindenea și în fiecare timp al vieții, de la naștere încă însoțindu-ne pas cu pas. Citindu-vă cartea, mă rog lui Dumnezeu să vă dăruiască multe clipe de inspirație, mulți ani pe lumea aceasta pentru a ne putea bucura sufletul și cugetul,

pentru a ne îmbogăți spiritual și a ne astâmpăra curiozitățile prin cărțile viitoare.

Dumnezeu să vă ajute și să vă binecuvânteze !

Preot Sebastian ARSULESCU

« Ei bine, prin voia Clopoțelului (aluzie la fetița ei Cleopatra, care s-a « îndurat » să se liniștească pentru a putea citi « Sanhira », n. n.) și a lui Dumnezeu v-am citi cartea cam 80% și. . . sunteți nemaipomenit, domnule profesor ! Waw !!! Ce zace sub condeiul dv !!. Oare de ce ați așteptat atâta timp pentru a zămisli o așa operă și oare câte mai aveți de spus. . . Felicitări !!! De la Zaharia Stancu cu « Pădurea nebulă » nu mai m-a încântat o carte de proză așa cum m-a încântat a dv. Ce savoare a frazei, ce învăluire a textului. . . Zău, că nu știu ce să aleg și ce să las la lansare. . . Am ales dar așa mai tot alege. . . Așa o zi teribilă am avut cu « Clopoțica », nu mănâncă, îi ies dinții, nu vrea să doarmă, până ieri febra de la dinți etc. etc etc. De-ale bebelor, și-așa de fain mi-am luminat-o cu lectura « Sanhirei ». . . Mulțumesc pentru volum, pentru că aveți încredere în mine, pentru că m-ați ajutat ori de câte ori a fost nevoie, pentru că ați fost prieten cu părinții mei și mai apoi cu mine, pentru că aveți un suflet mare - creator și în el m-ați pitit și pe mine !. . . ».

Prof. Adelina VOROVENCI,
poetă și artist plastic

Târgulu în sectorul Voinești la Voina-Lerești sau în aval de Dâmbovița în sectorul Stoienești, până unde se întindeau limitele și atribuțiile fostei întreprinderi Forestiere a zonei cu sediul la Rucăr. Că deci, tânărul de atunci, va deveni profesorul de istorie de mai târziu și un iscusit mânuitor al condeiului. Era pe atunci, doar absolvent de liceu (sau nici măcar asta) !

Auzisem câte ceva despre el sub pseudonumul de Podișor. În vara asta l-am cunoscut la el acasă prin prietenii noștri comuni, domnii Cornel Stoian și colonelul în rezervă Gogu Rădescu. l-am solicitat drept împrumut cartea sa de însemnări și interviuri « Tăifăsuind coacerea-n scorburi ». . . M-a impresionat stilul abordării, mulțimea de idei bune și frumoase, adică utile, diversitatea tematică, spiritualitatea sintetizată în multe din discuțiile purtate cu diverși oameni de cultură. Are, cum s-ar zice, trăsăturile cercetătorului :îndoiala și perseverența căutării adevărului până la finalizarea a ceea ce își propune să scrie. Aceasta poate explica colaborarea lui cu eminentul cercetător și profesor Gheorghe Pârnuță, strălucit fiu al acelorași meleaguri și anume « Monografia Școlii generale Rucăr-Suseni » ca și minimonografia dedicată aniversării a 85 de ani de la nașterea venerabilului Gh. Pârnuță. Știu că scrie în continuare ceea ce a văzut în America, se află la al treilea volum, jurnalul de călătorie îl prinde pentru că are « boala » amănunțelor, digresiunii și varietății informației și, acest gen de publicistică în amestec cu literatura, place, are priză la public. Abordează și poezia, proza și din câte știu a fost apreciat cu nu știu ce premiu și a participat, aud, la Târgul de carte Gaudeamus ediția din acest an(2010). Fie ca bunul Dumnezeu să vă sporească harul cu care ați fost înzestrat și să « picurați » pe mai departe spornicie și echilibru în mintea și sufletul nostru,

prin cărțile pe care le aveți în vedere să ni le puneți pe viitor la dispoziția cititorilor.

Inginer Puiu PIETRĂREANU,
Pitești

Nu voi poposi asupra cărții « Sanhira », pentru că nu este nici prima și nici ultima dintre « facerile » distinsului profesor George Nicolae Podișor, dar și pentru că Dv. o veți supune astăzi observațiilor și analizei, deși în primele trei piese se regăsesc tablourile copilăriei noastre. Am să mă refer pe scurt la autor : Oamenii sunt făcuți egali de către Creatorul lor atotputernic, dar parcă Dumnezeu a dat unora mai mult ! Din această categorie binecuvântată face parte și autorul cărții « Sanhira » care, cu harul lăsat de la Cel de Sus, cu talentul și inteligența sa, a dar rucărenilor lucrări ce îl înalță printre slujitorii ondeiului. Ne-a legat și ne leagă o mare prietenie din copilărie, tinerețe, maturitate, și iată și spre bătrânețe pe care timpul și vremurile n-au putut-o altera :am urmat aceeași facultate, ne-am ales aceeași profesie, cu același destin profesional, dar talentul și harul, pasiunea și chemarea lui ne-au detașat lăsându-mă în urmă. În discursul ținut acum două luni cu ocazia Omagierii Fiilor Rucărului spuneam despre marele meu prieten Ghică Șerb că este un Dumitru Almaș al Rucărului și-l rugam pe dl. primar Ionel Dulamă să-l aibă în pază. Atunci când luam un interviu reputatului și regretatului profesor Gherghie Pârnuță, acesta îmi spunea : « Dragă nepoate, tare talentat este băiatul ăsta ! », confirmându-mi ce știam de-o viață, adică acuratețea expresiilor și stilul inconfundabil ca « sumete-ți mintea Vasile, « mai deschide geografia Vasile », « gușații de pe Valea lui Andreiași (bine că nu de pe laz) » și altele care fac pitorescul acestor pagini, îl singularizează. . . Inspirat de

cronicari, aş zice şi eu « carte frumoasă, cîstele cui te-a scris » ! Dragă Ghică, Bravo ţie, felicitări, la mai multe şi EXELSIOR

**Prof. Ion MOICEANU,
Liceul Teoretic « OVIDIUS »
Constanţa**

Gânduri cu chip de cuvinte. . .

O mîhnire de înţeles îmi răneşte inima, pentru că nu sunt în stare să fac ce voiesc. Adică să fiu prezent la această sărbătoare sărbătoare de suflet a Rucărului, prilejuită de lansarea noilor apariţii editoriale semnate de prietenul şi confratele meu, George Nicolae - Podişor. Întrucît ţin cu orice preţ ca o parte din mine să participe direct, caligrafiez aceste. . . gânduri cu chip de cuvinte, spre a fi descifrate la manifestare prin glasul cui va crede cărturarul rucărean de cuviinţă.

***

Parcă mai ieri, la şcoala din Suseni, trăiam revelaţia debutului său în universul livresc. I-am dat girul meu de modest condeier, convins de harul său binecuvîntat. Tot ce a produs, de atunci până acum. A legitimat un scriitor care şi-a ales calea proprie de exprimare.

***

LA CAPĂTUL LUMII, CALIFORNIA ! NU este, cătuşi de puţin, un jurnal de călătorie. Ci o îmbinare armonioasă de cultură şi civilizaţie cu situaţii trăite nemijlocit în îndepărtata Californie.

Sanhira, o colecţie de evantaie literare, ce are ceva din Panait Istrati şi a sa « Țața Minca ».

***

Scrisul său curge, așîderea unui ulcior de munte, limpede, grăbit să ajungă la destinație. Ca să-i cuprinzi toate sensurile, este

necesar să-l cunoști pe omul GEORGE NICOLAE PODIȘOR.

Tăcut, blajin, veșnic pe gânduri. În făptura lui e ceva discret, reținut, atrăgător. Dască care şi-a încheiat o parte a menirii sale, el pare un apostol coborât din altă lume. Permanent muncit de o sfială ori de-o apăsare. Din când în când, își strivește încercările între cutele sprâncenelor.

Un om cu care norocul nu a fost prea generos.

A trăit deziluzii venite dinspre cei pe care i-a ajutat. Unii dintre aceștia i-au servit bucurii otrăvite, ce sunt pedepse mai mari decât nenorocirea. Suferința lui este demnă și resemnată.

Din păcate, s-a convins înco o dată, deși nu mai era nevoie, că dușmanii te descoperă singuri, iar prietenii vin, de cele mai multe ori, întâmplător. Tocmai de aceea, în bucuria sa este, acum, ceva sfios, poate și tristete, și neîncredere. . .

Și, totuși, are puterea să ierte. El respectă condiția esențială a prieteniei - nu pretinde recunoștință pentru serviciile făcute. Cu atât mai onorant, să fac parte dintre cei apropiați sufletului său. În ciuda devalorizării a tot ce ne înconjoară, el își păstrează verticalitatea, continuă să creadă că un fire de iarbă, o floare, un pom sunt minuni ale pământului ce ne-a zămislit.

***

Iubirea cu care scrie prietenul și confratele George Nicolae Podişor pare a-i fi împrumutată din iubirea lui Dumnezeu. Seva inspirației sale vine și din munții ce i-a legănat copilăria și i-au însoțit adolescența plină de visuri. Altitudinea îi dă sentimentul de libertate, muntele e acțiune deasupra năzuinței. Povestește vieți, prins de vraja trăirilor de odinioară și de torentul celor actuale, simțind nevoia să se spovedească. El călătorește cu sufletul prin lumile pe care le readuce la rampă.

Prin scris, se simte cum își găsește un refugiu interior, alternativă la cenușul vieții.

Scormonește printre stele, când se plimbă cu gândul prin noapte. Împrospătează limba, iese din stereotipii verbale, ba, uneori, o reinventează. Se încredințează necuprinsului alb al colii de hârtie, cu o dragoste umilă și smerită față de cuvânt.

George Nicolae Podişor. Istoric, dascăl, scriitor, poet, eseist, cugetător, Cu alte cuvinte, cărturar de primă mărime al Rucărului, Muscelului și nu numai Care binemerită o recunoaștere pe măsura faptelor sale întru luminarea comunității. Prin oameni ca el, mai marii obștii își pot reînvia semenii să se bucure de cuvântul scris, să reaprindă tihna de a citi. Albert Camus, scriitor francez din secolul trecut spunea : Unii fac istoria, iar alții o îndură ! În cazul autorului pe care-l celebrăm, este puțin altfel el face istorie, dar el o și îndură. Felicitări, prietene, G. N. Podişor ! Toată considerația subsemnatului, nedisimulata solidaritate și dorința de a ne revedea în stare bună, cu noi volume semnate ! Închei precum ruga primior creștini :

- Dumnezeu, dă-ne seninătatea de a accepta ceea ce nu putem schimba, curajul de a schimba ceea ce putem, și înțelepciunea de a distinge aceste două lucruri !

De-a pururi subjugat de RUCĂRUL DE DOR ȘI VIS, un anonim samurai al cuvântului scris.

**București,
noiembrie 2010.**

**Scriitorul, poetul și
diplomatul niponolog,
Mihai EPURE**

. . . Dl. Podişor aduce de departe « oameni și fapte » care au fost, care au trăit drame cu iz patriarhal pe tărâmul unei comunități (re)cunoscute pentru multele-i valori. Rucărul conservator și desdhis din nou, cu oameni încăpățânați și harnici, « iuți la mînie » cum afirmă unii (fără temei, căci aici focul mocnește îndelung pentru a lăsa să iasă vîlvătaia !),

oameni care observă și iartă dar nu uită, așa cum o fac cele mai multe personaje ale prozelor strănse în volumul remarcabil « Sanhira ». Cartea poartă titlul prozei ce are ca protagonistă o stranie dar veridică femeie cioclu, Sanhira, înzestrată cu calități nebănuite care nu par să cadreze bine cu condiția socială, soarta și aspectul său fizic. Talentul scriitorului dă viață unui personaj surprinzător, ale cărui zile se desfășoară datorită și în preajma morții. Filozofic vorbind, Sanhira pare a nu avea nimic de-a face cu misterele vieții și ale morții, care au făcut să se scrie, să se picteze, să se sculpeze sau să se construiască opere și edificii impresionante. Atrasă aprioric de taine ale vieții și ale morții, singurele « urme » de cultură ale ei fiind predicile părintelui Spirică, pe care le urmărește cu interes, Sanhira este și un fel de vrăci al satului, cunoscătoare de leacuri care au dispărut odată cu ea. Interesant este că această femeie care se luptă cu lutul greu al gropilor - casa veșnică a celor adormiți întru Domnul - face această muncă cu pasiunea artistului, cu priceperea topometristului, cu răbdarea ceasornicarului în curățirea, șlefuirea și albirea osemintelor, culminând cu mutarea, puțin câte puțin, a scheletului tovarășului ei de viață, aproape de ea, acasă. Dovadă a unei afectivități de nebănuit la femeia-bărbat, ce nu a cunoscut nici cea mai firavă manifestare de tandrețen din partea celor din jurul ei. Apreciam că nu există nimic morbid în această povestire, Scriitorul mânuiește condeiul cu talent, abordează - fără a te priva de dreptul meditației - teme majore de la botez la înmormântare, de la munca cu cazmaua la viziunile stranii din cimitir sau din vis, de la elemente de clar-văzător la căderea existențială după dispariția « jumătății » sale, totul învăluit în mister, sugerat, văzut prin prisma copilului care se bucura de simpatia femeii ce i-a salvat

viața prin leacuri numai de ea știute.

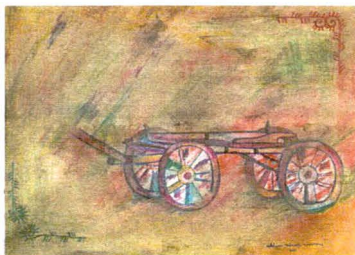
Prima proză are un final dramatic, ca și altele din această carte în care adună la un loc trăirile omenirii - cu iubiri, trădări, răbufniri, nedreptăți, sarcasme, ironii. Peste toate se întinde vâlul fin al iubirii locurilor natale unde se întâmplă de toate. « Sanhira » este o proză în genul celor ale lui Vasile Voiculescu, cu mai puțin iz fantastic, cu mai multă ancorare în realitate, fie ea și trecută.

Cartea nu-ți lasă mintea să hoinărească aiurea, te obligă la reflecție și participare. Fraza este de o construcție aproape savantă, de n-ar fi vocabularul ce reflectă veridic izvorul viguros din care-și trage seva, întâmplări și oameni pe care-i recunoaștem și de care ne amintim cu duioșie, am crede că volumul este rodul unei documentări solide a unui istoric filozof. În realitate este vorba de o voce puternică a unei memorii colective pe care scriitorul o poartă în intimitatea ființei sale.

Rucărul și locuitorii săi își găsesc prin Gh. Nicolae Podișor un mod de a învinge uitarea. Fapt pentru care autorul are dreptul la mulțumiri și recunoștință ; la respect pentru munca sa minuțioasă și tenace

George Nicolae Podișor este o voce talentată și puternică a memoriei colective a Rucărului !

Prof. Petruța PURNICH
Câmpulung

Desen de Adelina VOROVENCI

Expoziția de la vila „Osiceanu” s-a dorit a fi un bun suport vizual pentru volumul „Sanhira”, expoziția cuprinzând tablouri realizate între anii 1993-2010 : acuarelă, creion, cărbune, ulei pe pânză, cariocă și a avut ca temă satul rucărean-portrete și locuri.

Foto vernisaj,
Adelina M. VOROVENCI

În curs de apariție:

Ion Dorel Enache-Andreiași
Neterminate

Ediție îngrijită de către
George Nicolae- Podișor;

Editura “Amurg Sentimental”

Desen: Claudiu GHIDAN
Elev al liceului”Dinu Lipatti”

*Ars longa, vita brevis !***POVESTEA LUI VLĂDUȚ****Adelina M. VOROVENCI**

Afară se așternea o zi de duminică friguroasă și lungă ce mușca pe oricine îndrăzneala să o înfrunte. . . Era o iarnă cu zăpezi înalte ce acopereau ferestrele prin care ziua vecinii priveau curioși trecătorii. Prin casă se auzeau pași mărunți de copil și miros de sărbătoare. Cleopatra aștepta darurile de ziua ei și vizita lui Vlăduț un băiețel puternic, înalt și foarte simpatic. Vlăduț venea des în vizită împreună cu mama și cu tatăl lui. La fel s-a întâmplat și în acea zi, cei trei au sosit aducând bucurie și speranță. Au fost întâmpinați la ușă de către bunicii care încă se mai joacă de-a ascunselea cu timpul și de către nelipsitul miros de prăjituri gata scoase din cuptor. Nici nu a intrat bine că Vlăduț a și alergat la Cleopatra. Afară vântul trăgea de țurțurii sticloși iar soarele scria cu degete de fum poezii melancolice. În camera micuță a Cleopatrei Vlăduț povestea despre ultimele lui aventuri din călătoria cu Marele Miau când mama le-a adus lapte cald și parfumat în cești înalte.

- Marele Miau îți trimite un dar de ziua ta, zise Vlad. Cred că nu i-a plăcut această călătorie de aceea l-am lăsat acasă să se odihnească și ți l-am adus eu. Cleopatra a desfăcut darul și amândoi au privit uimiți perechea de pantofi numai buni pentru dans. . . Seara, după plecarea lui Vlăduț, Cleopatra i-a

așezat lângă pătuț. Atunci oițele curioase au ieșit de pe unde erau pitite. Când au văzut pantofii au fost tare impresionate. S-au uitat îndelung și admirativ la ei, au făcut o mulțime de comentarii și, în final, au rugat-o pe Cleopatra să le lase să-i încerce. . . Rând pe rând oițe albastre treceau peste funde mari și mătăsoase, dansau și cântau. . .

„Cleo doarme și visează
Că pantofii ei dansează. . . ”

Odată. . . ca niciodată. . .

Odată ca niciodată am văzut într-un pătuț o fetiță cu ochii mari, cenușii, niște oițe albastre și trei arici somnoroși.

-Ariciule, zici că știi povești? întrebă o oiță jucăușă pe ariciul gras așezat pe piciorul Cleopatrei.

-Poate. . . răspunse tainic ariciul.

-Hi!Hi!Hi! chicotiră oițele și blănița lor albastră se transformă în noroșori pufoși ce pluteau deasupra Cleopatrei. Aricii știu povești! Hi!Hi!Hi! râdeau ironic oițele.

-Da, știm!răspunse ariciul puțin enervat din cauza oițelor obraznice. O să vă spun cea mai frumoasă poveste din lume, se laudă acesta. A fost odată. . .

-Ariciule?!

Și ariciul fu întrerupt de către o oiță ce abia se vedea sub palmuța catifelată a Cleopatrei. . .

-Daa. . .

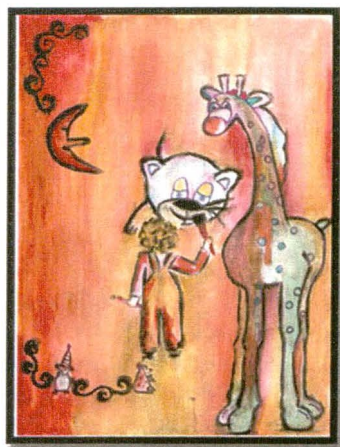
-Eu vreau o poveste veselă.

-Da!

-Cu oițe albastre, adăugă altă oiță mai friguroasă care tocmai se furișase în botoșeii Cleopatrei și care își lăsase afară o urechiușă ca să audă mai bine povestea.

Ariciul își îndreptă țepii lungi și vru să înceapă povestea când. . . fu din nou întrerupt. . .

vol. Pătuțul Cleopatrei -
în curs de apariție

De aceeași autoare:

- *M-am născut ploaie .... versuri*, editura Dealul Melcilor, Brașov, 2001
- *Cealalta moarte, versuri*, editura Sitech, Craiova, 2003
- *Albastru, versuri*, editura Sitech, Craiova, 2004
- *Haiku-uri de toamnă*, editura "Amurg Sentimental", 2011

Volum în pregătire:

- *Rucărul în alb și negru*

Desen de Adelina VOROVENCI

POVESTE PENTRU MAI TÂRZIU, ANAMARIA!

Ion Dorel Enache - ANDREIAȘI

Vedeam cum i se închideau ochii de somn și la toate insistențele mele de a se duce în pat, primeam o neașteptată tăgăduire. . Bosumflată și cu adierea unei exasperări pe care credeam că o va depăși ușor, își va stinge însă curând mugurii încruntării și va lăsa vâlul cald și argintiu al luminii să-i mângâie obrăjorii. Bucuria împlinirii rugii pe care avea ticluită încă înainte s-o murmure cu ceva nazuri, aluneca cu pași ușori și lini, așijderea iuțimii cu care razele soarelui vor împresura și netezi degrabă crețul încruntării. Slobozi, cu un oftat crispat și o bălbăială încă încrâncenată, abia reținută, un refuz deloc ascuns, nițel răstit iar buzișoarele crude ei se strângeau precum un fruct de piersică ce se împotrivea cu greu dezghețării:

- Întâi, să-mi spui o poveste ! adăugă abia stăpânindu-și un firicel de țipăt gata să-i părăsească gurița mirosind a lăptic proaspăt. Și mă privea cu niște ochi drăgălași de-mi înmuiau inima.

În ultimul timp am tot dus-o cu vorba, nu mai puteam s-o păcălesc. Atunci, am luat-o frumos în brațe, am mers în dormitorul ei și așezând-o ușor în pat am început să-i deșir povești și întâmplări minunate, pe care le inventam cât mă ducea capul și îmi stătea să le sloboz pentru a o

încânta și a nu-mi atrage atrage burzuiala de care era în stare. . . Pe cele pe care i le citisem și pe care le consideram clasice n-o mai interesa pe moment și nu puteam nici s-o păcălesc, repetându-le cine mai știe a câta oară...

- Erau odată și mai sunt și acum, două împărății mari...

- Nu așa începe basmul, bunicule, ci era o odată ca niciodată !, mă corectă ea mirată că nu-mi respectam obișnuința depănării a ceea ce urma să îndrug cum dorea ea...

- Așa este, draga bunicului, dar basmul pe care ți-l voi spune eu avea două împărății care nu s-au terminat odată cu povestea noastră. Și poate nici nu se vor termina vreodată, de când cine știe când. Mai există și acum, doar întâmplările și împrejurările nu mai sunt aceleași. Eroi principali sunt tot ei, supușii de azi sunt urmașii celor de ieri, doar dimensiunile în care se mișcă și clipele pe care le au la îndemână par a se fi schimbat. S-au îmbogățit cu noi fapte și cunoștințe minunate - pe care nici în visele cele mai gogonate și entuziaste nu și le-ar fi imaginat, oamenii acelor împărății de odinioară, că și le vor împărtăși cândva pe viu unii, altora și că vor fi înregistrate progrese în aceste domenii ale descoperirilor omenești. Însă, vor trebui mai întâi să câștige ce aveau ei mai de preț, adică ruperea lanțurilor pe care conducătorii lor le țineau încatușate puterea și ascuțimea minții, dar și forța brațelor. .

-Însă, fetița bunicului, multă apă pe Dunăre și Dâmbovița noastră va mai fi să curgă, până să se vor împlini toate aceste născociri.

Ghemotocul de om se așeză cât mai bine între perne, își lipise ursulețul de pluș de corpșorul acoperit de cămășuța de noapte înflorită, își puse mânuța dreaptă la rădăcina urechiușii parcă pentru a sta să prindă din zbor cuvintele bunicului. Acestea

încă întârziiau să ocupe tăcerea aproape nefirească între ei și se pregăti să-și primească darul pe care îl bătrân mereu îl promitea și se ținea, nici vorbă, de cuvânt. Și, dintr-o dată, vocea stenică și domoală a bunicului își relua cu trebuință, de data asta, flecăreala:

- Cum ziceam, încep bunicul să-și desfete nepoata cu o voce liniștită din care își zgornise orice urmă de preget, erau două împărății mari cărmuite de doi crai ce băuseră apa tinereții fără bătrânețe și a vieții fără de moarte, căci de aceea ei domnesc și acum peste acele țărâmurii. Unul se numea Spațiu, iar celălalt Timp. . .

Atât de întinsă și bogată era moșia peste care conducea împăratul Spațiu, că locuitorii ei nici măcar nu-i cunoșteau marginile. Aproape că nici stăpânul ei nu și-o imaginase pe de-a întregul, dar să mai și cunoască cu de-amănuntul întinsul moșiei Sale. Niciodată și cu nici un prilej, nimeni nu se încumetase să-i depășească hotarele, nici măcar să fi înaintat un pas, comparându-le mișcarea cu întinderea sa nevăzută vreodată de cineva, nici măcar închipuită. Judecând aceasta, după cunoștințele căpătate de om mai târziu, ca urmare a perseverenței minții și conștiințelor sale tehnice. Până atunci însă, orice încercare era doar o greșită închipuire, părea să fie mai curând invers. Era ca și cum locuitorii împărăției cu pricina n-ar fi plecat niciodată să cerceteze împrejurile locului nașterii lor și nici pe cele mai depărtate, ar fi rămasa neclintii locului sau, cum se spunea, ar fi bătut pasul pe loc. Cu cât rânduiau să se apropie de o țintă din zare, cu atât depărtarea își dezvăluia mai încăpățânat imensitatea. E drept că au existat încercări, curajoși care să-și ia inima în dinți și să purceadă la un asemenea drum de necuprins. . Dară toți, fără deosebire, obosiți până la sleire de-atâta cale lungă s-au pierdut pe

drum. Alții, s-au oprit să-și mai tragă sufletul, să-și limpezescă și să-și pună mințile în continuare să lucreze, să hotărască dacă mai are rost să-și ducă până la capăt încercarea sau să-și mai forțeze norocul.

- Oh, copila mea, dar nu de noroc neapărat aveau ei nevoie, ci de ceva care să-i ajute să se miște mai repede pe drumul plin de obstacole, ceva care să-i ducă, de s-ar putea, ca vântul și ca gândul, ba poate și mai mult decât atât. Norocul o fi însemnat și el atunci ceva în mintea oamenilor, dar nu venea către ei decât dacă ridicau ochii spre cer a îndurare, cu mâinile împreunate a rugă sau cine știe ce potriveală. Poate și atunci oferite, ca și azi, cu țărâta și pe sărite, scumpa mea.

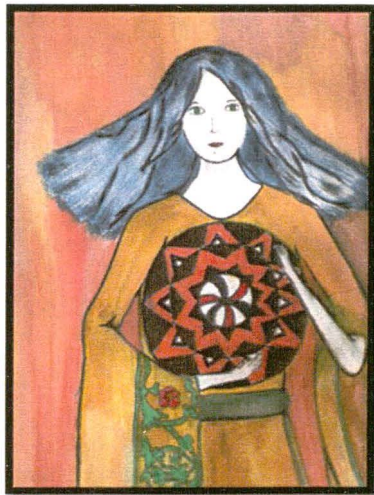
- Le-ar fi trebuit o mașinărie sau o energie nemaipomenită, precum a soarelui care, pentru a-și trimite razele de lumină către noi, mai iute ca vântul, ba poate și ca gândul are capacitatea pe care oamenii nu le înțeleg încă. Complicate și mai ales scumpe aceste iscodiri ale minții și care ar fi costat timp, multă muncă și la fel de mulți bani. Cine însă să le fi dat lor, Stăpânului Spațiu, toate aceste puteri de gând, această minunată instalație care să-i ajute să-și cunoască frontierele propriului pământ pe care locuiesc, să-i afle necunoscutele lui unghere ?

P. S. Povestea pare a se sfârși înainte de a o termina. Simt că sunt aproape să fiu scutierul credincios, sluga prea plecată a Împăratului Timp. Care mă grăbește, draga bunicului. Și eu nu mai găsesc cuvintele care să te facă să înțelegi nerăbdarea mea de a-L urma cu sfințenie. Mă rog Domnului ca mama și tatăl tău ori chiar bunica să găsească ei cuvintele trebuincioase și meșteșugite pentru a duce la capăt povestea începută. Și ce bine începuse...

ADOLESCENȚA

Adolescența mea, a ta, a celui
E uneori așa cum este
Dar mai ales așa cum nu crede cineva că
poate fi
E până la urmă un ecou
Un ecou al strigătului disperat, , my
generation !!!!
Ce-ai făcut cu ea și cine va dat dreptul
să o considerai, , de sacrificiu" ?
E și ecoul pașilor ei care s-au îndepărtat
și sau apropiat în ritm de chitară
Al stropilor din ploaia rece de noiembrie
Care cad fără încetare pe un
Bulevard al viselor sfărâmate
Ecoul unui izvor care țâșnește
Printre stânci colțuroase
Care nu i rănesc unda
E și ecoul unei replici
Dintr-o piesă în care stau
Cu propriul meu craniu în mână
Și nu cred că știți care era
Versiunea originală a acestei replici
Ecoul vântului care-mi bate în plete
Care-mi flutură cămașa cu
petale de trandafiri și urme adânci de spini
Dar mai presus de orice, adolescența
E ecoul unui cântec prin care
Nu se mai aude zgomotul pașilor mei
Depărtându-se ușor de lume
, , Running over the same old ground
What we found, the same old fear
How I wish you were here"

Tudor VLAD

"Spațiu și Timp" -

Adelina VOROVENCI

HAITA DE LUPI ȘI CĂTELUL PĂMÂNTULUI !

George Nicolae - PODIȘOR

Cu ochii injectați de o furie vecină cu turbarea, sticloși ca două luminițe vii ce străpungeau pielea strânsă de frică a ghemotoacelor plâpânde, haita de lupi mârâia și apoi urla fără încetare, dând ocol țarcului care împrejmuia câpițele de pe fâneața muscelor de la marginea Suslăneștilor. La subțioara prăjinilor noduroase de anine, paltin și de fag ce sprijineau poalele meșteșugit greblate și borțoase de jur-împrejur ale clăii se ascuseseră, cu ceva noroc, bietele copile, ajunse cu sufletul la gură, tot într-o fugă, de-a berbeleacul sau cum s-a mai nimerit, din vârful Mateiașului la vale...

Parcă erau doi bulgări de omăt, dați de-a dura și tăvăliți măiestru în decorul troienelor moi de zăpadă, de către rafalele sfichiuitoare care plezneau nemilos „gâlmele” vinete de frig, iar pe pârție urmele se înfipseaseră ca două cruci încârligate - două fulgere argintii, învăpăiate de fulgii de nea care fixaseră deja mormântul alb al mirării, neînțelesul ghindoacelor de a fi fost prinse în păienjenișul acestor întâmplări, neașteptate și peste puterile lor, în care fuseseră târate.

Se oploșiseră trecând prin mari primejdii fără voia dar spre norocul lor, într-un loc pe care-l îndrăgeau și de care nu le-ar fi trecut prin minte că vor întâlni iadul, mai ceva decât cel descris de „băta” Paraschieva din poveștile de la gura sobei, sau de cel zugrăvit la intrarea în biserica din cimitirul satului...

Era dincolo de amiază, cu două zile înaintea de Crăciunul anului intrării noastre în războiul Reîntregirii, cu un viscol năpraznic ce încurcase serios socotelile oamenilor, când

înserarea se lăsa parcă mutată în avans de acele timpului, iar ninsoarea abundentă și crivățul înțepit băteau anapoda ca și cum fugiseră din desenul caligrafiat la repezeală, de vreun bigot necunoscut, pe cadranul pendulei agățată pe peretele casei părintești de la Rucăr.

Aceasta arăta fix două ore după prânz, exact cât crezuseră ai casei că le vor fi necesare fetelor, pentru a ajunge pe lumina zilei, la destinație. Ai bătrâni cedaseră la insistența fetițelor, ele mai bătătoriseră și altădată calea către târgul dintre muscele chiar dacă nu singure, mai ales că drumul peste Mateiaș la vale nu prezenta cine știe ce dificultăți. Nu era vorba nici să treacă prin buricul așezării, pentru a se expune unor primejdii mai acătării și pe care îndeobște, oamenii de la țară, arareori le iau în calcul când este vorba de un astfel de itinerar.

Abia după ce boboacele ajunseseră hăt departe, cam prin dreptul varnițelor spre vârful Mateiașului socotiseră că înclățărilor aprige de luna trecută, din gura Văii Pravățului dinspre Dragoslavele puteau schimba, prin peisajul dezolant, starea de spirit a micilor „aventuriere”. Mumă-sa se îmbuna mai mereu când rugămințile scaldate în lacrimi ale Tiei și Verginei de a-l vedea pe „nănicu” Gheorghe și altfel decât în poză, că la promisese că „vine întreg-întreg” acasă, iar ele mereu se agățau de slăbiciunile tânei pentru fratele plecat la oaste. Preluaseră, fără să știe, o parte din grijile mamei lor asupra flăcăului ei cel mare, poate și pentru norocul pe care familiile numeroase și nevoiașе se zice că-l au de la bunul Dumnezeu, ca un fel de compensație divină la lipsa de noroc și perspectivă pe care rânduielele oamenilor le așează drept piedici dinadins celor într-un fel sau altul oropsiți...

„Mămucă, ziceau, „nănicu” Gheorghe ne-a promis în scrisoare că...și

urmau rugăminți nădăjdindu că părintele le va fi citit toată scrisoarea cu toate promisiunile pe care „Nenea” le făcuse surorilor lui mai mici înainte de a fi recrutat. Peste toată această nesocotință, dada Olimpia nu se îngrijise nici ea, la ceasul acela, de soarta surorilor ei mai mici, pe care muma lor le trimisese cu ceva treabă, dis-de-diminează, la boierul Georgescu, de din vale de podul peste Argeșel, tocmai înspre coasta Botenilor și aproape de pintenul domol al dealurilor Mățăului.

Lupii flămânzi obosiseră de atâta înturnare în ocol de muscele și tufe uscate și înghețate bocnă, amirosiseră cu nările dilatate, gurile clănțănind îmbălate, urlete prelungi ori schelălăituri bezmetice și cu limbile atârinate după miros proaspăt de carne fragedă, aflată atât de aproape drept pradă lesnicioasă, pentru bohâltanele lor goale și flămânde...

În câteva case cocoțate pe dealul din apropiere se aprinseseră opaițele, un pâl de săteni se sfădiră la repezeală să se încumete, cu lămpașe și felinare, să facă potecă până spre zăplazul de unde venea hărmălaia. Căinii din bătătură luară urma stăpânilor și parcă se fereau să le-o ia înainte, prăjinile, furcile și topoarele pregătite de cu seară și aflate la îndemână erau învărtite deasupra capetelor, iar chiuiturile și strigăturile megieșilor, pentru a-și face singuri curaj, sculară toată suflarea cătunului, ba și mai dăvale, la Folești, pe Obae sau în bătătura Puileșilor, Oltenilor și a Spânilor, dar și-n partea cealaltă, la Popa Simon la colibe.

Cei cu obiceiul picotitului la gura sobei, al lenevelii din lipsă de preocupări aducătoare de lucruri de trebuință gospodăriei, cu osebite bătrânii, copiii și mamele cu prunci se trezeau de fiecare dată cheauni. Cei în putere, răpuși de truda zilnică pe

moșiile boierului Georgescu, ca și cealaltă suflare a necuvântătoarelor se temeau de haitele de lupi ce pusesseră stăpânire pe sat.

Să fi fost la Sânmădru în toiul toamnei, nu trecuseră două luni - în octombrie și începutul lui brumar - de când doi nemțotei, vlăguiți și înfometați, rătăciseră de plutonul lor bavarez adus în grabă cu tot regimentul de ulani, de la una din armatele cantonate pe Mureș, la Ciuc și Praid ale feldmaresalului Falkenhein, pentru a grăbi ridicarea rezistenței românești la sud de Piatra Craiului, pe Dâmbovița, Argeșel și Râul Târgului - care se încăpățănase să cedeze iureșului de plumb și foc al contraofensivei germano-aulice.

Undeva, dincolo de flamura verzu-arămie a înălțimilor Căpitanului, la sud de Rucăr, la poalele șirei alpine semețe și calcaroase a Leaotei și Prislopului, nu departe de malul drept al Dâmboviței și aproape de prundul albiei în amonte a Argeșelului la Nămăiești, se produsese o ambuscadă iar friții, paișpe-cinșpe, fuseseră îngropați de vii sub malul de pământ al unei gropi de obuz în care se adăpostiseră.

Acoperiți de răgălii, pietriși și cioturi, mărunțiți în așchii de copaci sfâșiați de canonada de artilerie încrucișată și nemiloasă a combatanților - aflați într-o confruntare pe viață și pe moarte pentru cucerirea cotei Pravățului, doar doi avuseseră zile și scăpaseră din întunericeala gropii și bezmeticeala suferinței covârșitoare și de nesuportat.

Își blestemau zilele și scurtau sleiți, cu mâinile goale și descărnate glodul amestecat cu resturi calcinate de echipament, sânge, fragmente de oase și trupuri sfărțecate și încă fumegânde ale foștilor camarazi, pentru a dibui cu greutate o direcție de mers care să-i scape din iadul de pucioasă și foc pe care ei înșiși îl pregătiseră altora...

vita brevis !

Cu beteșuguri și schimonoseli pe care nici o forță nevăzută nu le-ar fi putut ascunde privirilor iscoditoare ale muntenilor ținutului, cu un săbaș cărpănos și marțial - din care mai pălpâia doar simțul omenesc al supraviețuirii, tinerii teutoni fugeau poticnit, mai mult târșind, înfricoșați din cale-afară, goliți de fumuri și stârpiți de orice noimă care să le mai redea simțul militar al onoarei de care se făcuse atâta vâlvă în istoria lor, atitudine cultivată abitir și în mintea inamicilor, poate pentru a întări moralul mobilizării și în ultima instanță al lipsei de alternativă a celor din urmă, la o adică...

Încă mai rețineau în afunzimea și temnițele vintrelor asurzimea înfricoșătoare a exploziilor, țiuiturile reci și metalice ale șrapnelor care mușcau nemilos țărâna, piatra și stâncă laolaltă. Leșurile se făcuseră una cu pământul ivind o pastă murdară, scursură fetidă și mucilaginoasă care se revărsase pe margini, ocupase aerul înecăcios și irespirabil în care se consuma clipă de clipă tragedia și care parcă nu se mai sfârșea...

Cam într-o asemenea stare fuseseră surprinși, mânați de disperare și nevoie omenească de supraviețuire, mărșăluind fără orizont, înghețați și sfârșiți de foame bieții soldăței, când ceva le atrăseseră atenția alături de drumeagul ce ducea în fânarul de la saivanele boierului Georgescu...

Nu cu mult timp de la întâmplarea cu friții, două mogâldețe își ghemuiseră cât putură de chirchit trupșoarele firave la celălalt capăt al micului saivan, sughițuri înfundate erau reverberate de crivățul ce vânzolea astupând potecile din jurul țarcului iar privirile fugarilor se încrucișară pentru o clipită cu patru ochișori asemănători unor mărgelă pătrunse de frică și pară de foc ce se deslușeau din culcușul de paie

de la poalele maldărului de fân și otavă bine stivuite din grajdul cu pricina.

Lupii nu mai înaintau, își răriseră întărâtarea fără a renunța la prada pe care o resimțeau încă puternic în boturile palpitânde, răsuflarea lor tăiată amușina orice direcție ce i-ar fi dus la înhățarea prăzii.

Când Cel de Sus părea a fi părăsit cu totul bieteale suflate aflate la mare ananghie, iar ochii așintiți pe cer timp îndelungat secaseră de lacrimi și se ostoise de neconținută rugă implorând milostivire, ceva cu o forță de fiară rănită mugi înfiorător din măruntaiele pământului. Oamenii nu cunoscuseră până atunci zbaterele așa de convulsive ale țarinei, hăul din adâncuri slobodi un sunet apocaliptic ca de talangă înfundată asurzind și amorțind pe negândite totul, viața părea că-și încetinește ritmul chiar din acea clipă, formele altădată sigur configurate ale lucrurilor păreau a-și fi întrerupt contururile orânduite de Creator.

O nerăbdare și un neastâmpăr vecine cu exasperarea se insinuă în tot ce mișca atunci pe gulgoaiele dealurilor, un fel de descărnare și alungire a corpurilor fără opreliști țâșnise din crăpăturile glodului, în timp ce o slușire a orizontului alb și încețoșat peste care cădea ninsoarea amestecată cu funinginea de la coșurile caselor înălța grotesc siluete eterice. Punctulețe indistincte ca niște muște alungate de streche țopăiau haotic pe salba orizontului mai mult bănuir decât ca pe o simplă înfățișare în bătaia privirii. Se producea astfel o zvârcolire anapoda a lucrurilor, obiectelor și oamenilor aceluși loc până atunci blagoslovit, o proiecție fantastică a zguduirilor primare ce vor fi avut loc la facerea lumii luase în primire tot vălmășagul pentru a se juca cu viața lor. . .

(fragment din romanul "FOCHIUL"
în curs de elaborare)

Debut literar: Ion GHIDAN

Este o bucurie că s-a alăturat, mrejei cuvântului scris, Nonu Ghidan. Tăinuind întâmplări și fapte ale unei copilării (încă) patriarhale, tânărul din cenaclul nostru (aflat la a 4-a sau a 5-a ședință a lui din 2011) nu dădea semne ale unui har care ar fi putut deborda. Surprizele, dacă ar fi fost să se producă, ar fi putut veni din altă parte sau de la alții, decât de la un tip totuși matur în săbașul său, „călare” pe-un „jeep” elegant de culoare cafenie (nu mă pricep la mărci!) și investit de o parte a electoratului - de la precedentele alegeri - cu atribuții de consilier în Consiliul local al Primăriei Rucăr. Era un semn că profilul său de bun gospodar și manager (!) trebuie luat în seamă.

Când a auzit de inițiativa câtorva rucăreni de a înființa un cenaclu la Rucăr s-a „lipit”, nu fără a se interesa ce și cum, dacă aici pot fi primiți și novici care nu „produc” nimic, doar să asculte și să „tragă cu urechea”, iar în ce mă privește, credeam că aceasta contează oricum la „cantitate” sau, poate și gândul alarmant, că nici în acest presupus „viitor spațiu” nu am scăpat de politică și politicieni, sau poate și mai și...Nici măcar d-aștia mici, că d-ai mari n-ai nici o „șansă”! Am prins din zbor o întrebare adresată retoric membrilor cenaclului, dacă ar putea și el prezenta ceva. I s-a răspuns mai mult din curiozitate decât în derâdere: „În definitiv, de ce

nu?” și, ulterior, cu ceva care aducea mai mult a reproș formal”În definitiv, neascultăm unii pe alții. Adu și vedem ce-o ieși!”...

M-am pomenit cu el la poartă, cu câteva foi de bloc de desen, unde se aflau „realizările” artistice în creion ale fiului său Claudiu, fost elev de-al meu: niște „naturi moarte” etalând figuri geometrice dar și configurații pomicole și, cu sfială, două-trei coli albe cu rânduri atent tastate, o povestire pe o pagină și niște întâmplări cu animalele pădurii și vânători sau cam așa ceva. Din complezență, i-am spus că o să mă uit peste foi și mâine poate veni să-i dau un rezultat.

N-a mai venit, însă am considerat de datoria mea să-i dedic aceste câteva rânduri. Un verb domol și potrivit, pentru a marca o ardoare narativă inteligibilă, cu emoția picurnd din sfătoșenia și bonomia personajului, cunoscut printre săteni pentru exact ce a considerat să scoată în relief. Pentru a conferi tuturor atributele unui personaj „ros” de bunăvoință și generozitate, un altruism pe care l-ai dori regăsit în profilul moral nu numai al țărânului de la munte ci al românului în general. Deschiderea lui „Al taichii” către copii și tineri e vizibilă și necesară, iar personajul, existent aveau, este un model pentru o comunitate care își cere dreptul nu doar la celebrarea unei astfel de stări de fapt (când și când) ci la permanetizarea ei prin „instituția” unui singur om. . Dar, ce om!

Redacția P. C.

AL TAICHII

Eram mic copil și auzeam mereu vorbindu-se în jurul meu, așa cum se întâmplă la țară, despre “al taichii”, un om gospodar, forestier de meserie așa cum de fapt erau majoritatea rucărenilor din generația dumnealor. Locuia în Suseni, mai bine zis în Capul Satului la confluența Văii lui Maldar cu Râșorul, străbătând astfel tot satul dintr-un cap în altul, desigur pe jos. Nu-l vorbea lumea degeaba, avea ceva aparte, iubea foarte mult viața, poate cu toții o iubim, însă el o arăta din plin prin glume și prin cântec. Stătea de vorbă cu toata lumea, indiferent de vârstă, sex, religie sau orice altceva ce ar putea face o diferență între oameni, pentru el toată lumea fiind la fel, pe toți iubindu-l, iar pe cei care păraseau această lume pentru a trece în neființă îi plângea și jelea cu patimă. L-am cunoscut personal destul de bine, eu fiind pădurar iar dumnealui deținând o proprietate chiar în zona în care eu îmi desfășuram activitatea, respectiv “Padina Grozii”, loc pe care îl întreținea cu mare grijă și dăruire. Nu trecea dată să ne întâlnim fără ca acesta să nu pună masa, să nu mă desfete cu bunătăți naturale și alese, având o gospodărie variată cu vaci, porci și chiar găini. Parcă îl văd și îl aud, era vorba lui: “al taichii, ce vrei să servesti, orice de mâncare, fără băutură că eu nu pot sta cu dușmanul în casa, un ou proaspăt cu caș afumat, un lapte bătut, ciuciuleți sau ghebe murate, sau poate o bucată-două de sloi de la oală?” Chiar de nu mi-era foame, nu-l puteam refuza, simteam dragostea cu care mă ruga, faptul că nu urmărea decât să-mi ofere ceva din bunul și puținul său și acolo în vârf de munte, tot ce puneam pe masă era precum aurul. Cobora când și când acasă pentru a-și revedea familia, și pentru a se aproviziona cu

mălai, sare și altele necesare, pentru un om simplu de la munte care nu se bucura de energie electrică, apă de la chiuvetă sau alte utilități așa cum se întâmpla în zilele noastre. Cânta oriunde se afla: la munte, acasă, la crăsmă, nedepinzând de nimeni și de nimic, el fiind același “al taichii”-un om gospodar, un model perfect de bunătate, cu dragoste față de oameni și de viață, cântând până în ultima clipă când Dumnezeu l-a luat dintre noi. O să-i port respect și recunoștință toată viața mea; mi-a arătat și demonstrat că viața e frumoasă, că trebuie trăită și indiferent de statutul nostru în aceasta lume, în fața lui Dumnezeu toți suntem egali; dincolo nu luăm nimic material, totul este goană după vânt, așa cum zicea și “al taichii” soției sale Marioara: “să mă lași cu mâinile afara din coșciug să vadă lumea că nu am luat nimic cu mine”. Am reușit să mai trec pe la Padina Grozii-au rămas numai amintiri frumoase legate de “al taichii”, însă odată cu dispariția acestuia nu a mai rămas nimic din gospodăria frumoasă în care odinioară eram primit cu dragoste și căldură. Sper să fie fericit acolo unde este...eu oricum nu-l voi uita niciodată, nu vreau să cred că nu mai este printre noi și nu vreau să-i dau alt nume, nici macar pe cel oficial, pentru mine va rămâne veșnic “al taichii”!

Ion GHIDAN

Desen -Claudiu GHIDAN,
elev al Liceului “Dinu
Lipatti”

vita brevis !

MENTORI ȘI DISCIPOLI: LUCREȚIA DULAMĂ

O doamnă puțintică la trup, tăcută și discretă, cu o clamațiune domoală în care strecura cu dibăcie un ton impus de nevoia de a întâlni lungimea de undă a învățăceilor - pe unde honărea neastâmpărul și teama, bruiate deopotrivă de dulcea ispită pentru vrajă și necunoscut și care, pentru bieții de noi, lua forma concretă și de iminentă angoasă a manualelor școlare. „Neînsemnata ființă” le așeza pe bănci mângâindu-le ușor, cu gestul smerit cu care părintele paroh al unei biserici atinge mai întâi cu privirea psaltirea de pe stativul din fața altarului începând incantația psalmilor lui David și proverbelor lui Solomon - în care sunt teaurizate toate temerile dar și speranțele lumii, și pe care mulțimea credincioșilor auzi la ascultă cu sfințenie la liturgia de duminică. Simpla ei prezență mângăie auditoriul prin vastitatea și varietatea cunoștințelor, impunea respect prin modestia pe care vroia să ne-o imprime și nouă și pe care o considera treapta supremă a umilinței de la care pleci pentru a re-naște, a te re-întemeia într-o altă structură ființială, mai aproape de Dumnezeu și de duhul neprihănirii.

„Să fii umil chiar și în fața celei mai firave alcătuiți dumnezeiești!”, ne reamintea de fiecare dată și ne dădea exemplul râmei, spunându-ne cu voce stinsă și gânditoare: „Până și nevrednica și nevertebrata rămăne este ”superioară”, prin unica și nemaiîntâlnită capacitate existentă la vreo altă structură

din natură de a se autoregenera; o tai bucăți și fiecare segment rezultat, într-un timp record va avea cap și coadă!”...

Adesea amețiți „de-al lumii ne-nșeles” ne transpuneam în personaje de poveste și altele care nu ne era la îndemână să ni le imaginăm iar stimata doamnă Lucreția Dulamă ne „procopsea” zilnic cu un nou început, de descifrare „în cheie” inteligibilă a atâtor încrengături sintactice și morfologice ale limbii în care ne-am născut și vorbim, ori a altor minuni ale cunoașterii și lumii în care trăiam și îi eram martori fără să știm de vreo logică a devenirilor...

Ne învăța mereu să „batem departe” și să descoperim orizonturile luminii prinse vremelnic în capcana literei plumbuite, cea care ne înseninează sufletul, ne îmbogățește mintea, ne cumințește firea, ne face pe noi înșine - comuni cum suntem - creatori de valori. „Care, cum poate!”, mai adăuga, parcă mulțumită și încrezătoare.

O voce egală și gravă ca o doină cu ciobani mioritici și „smetiți” de dor pe cărările munților cu poieni alpine și iamașuri cu iarbă grasă...

„Chiar și în mărginirea calităților voastre vă puteți proba temeinicia de a fi existat: o dată singuri și de cele mai multe ori în echipă, împreună cu cei cu care ardeți aceleași pasiuni și idei!”.

Născută pe vremea răscoalei moșnenilor rucăreni de la 1911, a plecat tot tăcută și discretă în suferința ei la vârsta patriarhilor, cu o nădejde care nu i s-a stins vreodată și căreia-i jurase credință, trudă și simțire într-o împlinire când ea însăși buchisea „oile negre pe câmpul alb al filelor de carte” ale ceaslovelui și aritmeticii: să trăiască și să moară într-o țară rotundă și mare, cum a fost și va fi România Mare de la 1918 !

George Nicolae-PODIȘOR

(din volumul în pregătire "Monografia Școlii generale Nae A. Ghica", ed. II)

OMAGIU ȘCOLII RUCĂRENE

Torță aprinsă peste veacuri, rază pururea divină
Din Rucărul plin de glorie,
răspândești mereu lumină
De la poalele Posăzii sute de promoții luară
Focul sacru de bucoavnă
răspândindu-l peste țară
Între zidurile-ți sobre răsunata-ți glasuri sfinte
De-învățători destoinici ce-au predat cu glas fierbinte
Ei erau măreți la suflet, nesecat izvor de carte
Și din care pe-nDELETE le-a făcut la elevi parte
Lung șiragul de apostoli ce-au slujit această școală
Trudindu-se la catedră cu elan și cu micală
Spre-a-ntări prestigiul ăstui lăcaș de cultură
Ce luci-va peste veacuri pe sub culme carpatină
Unde sunteți umbre sfinte, eroi al culturii vaste
Ce-ați pus temelii solide, durabile școlii noastre ?
Unde-s întemeietorii ăstui local de cultură
Ce-au pus suflet, conștiință, elan și multă căldură
Spre a face să-nflorească edificiul rucărean
Luminând la generații de elevi ani peste ani ?
Strălucesc pe firmamentul primilor învățători
Pe care-i evocăm azi inimoși luminători
Precum fu Ion Grozescu,
„pașoptistul” Ion D. Petrescu
Nu-i uităm nici pe Lungeanu, nici pe Gheorghe Arășanu
După cum la loc de cinste amintim pe Nae Ghica
Sau pe Ilie Bunescu, ca și pe Petre Popescu
Și, revenind mai aproape, ne-ntrebăm cu nostalgie
Cine-a dus pe mai departe luminoasa lor făclie ?
Sunt contemporanii noștri:
cum e Țică Ștefănescu,
Sfătosul Macedonescu,
erudiții Dan Rădescu,
Ca și Toma Ștefănescu ca și George Ștefănescu
Corifei ai școlii noastre de sub culmea carpatină
Din lumini de inimi calde dăruind a lor lumină
Zecilor de generații de elevi, ce-au dus în lume,
Printr-o dărză pregătire al școlii noastre renume
Mai târziu Gh. Dulamă, Nae C. ori Gheorghe Constantin
Vin de întregesc „oștirea” celor pe care-i slăvim

Cum ar fi erou șerboiu stins
devreme în tranșee
Ori Aurică Băjan străbătând munți
cu alizee
Toți făcând să înflorească
învățămantul rucărean
Unde sunteți dragi apostoli ? Voi
pluțiți în zări albastre,
Parcă tremură pereții de ecoul
vocii voastre.
Lumină a-ți dăruit, veți fi de-a
pururi lumină
Și în amintirea voastră, frunțile
noastre se-nclină,
Iară tu, străveche școală, de sub
poală de Carpați
Continuă să dai Țării oameni mari
și luminați
Și-ntr-școlile din Muscel, fii
mereu în fruntea lor
Spre-a cinsti cum se cuvine titlul
de învățător.

SEMNAL!

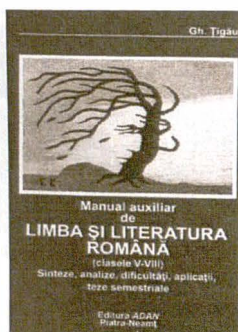
Profesor-filolog în
învățămantul gimnazial
și liceal, director de liceu
și inspector școlar
Gheorghe ȚIGĂU

a publicat cărți de folclor
manuale auxiliare și articole
destinate studiului limbii și
literaturii române.

În curs de apariție:

“Manual auxiliar de limba și
literatură română
(clasele V-VIII)”

REMEMBER

Doi ani de la
eternitatea Profesorului

Gheorghe PÂRNUȚĂ...

Ar fi trebuit să ținem la
el ca la ochii din cap. Și, n-am
făcut-o! . . .

L-am cadorisit cu titlu
de cetățean de onoare al
Rucărului, crezând că este
răsplata nimerită pentru truda
sisifică de-o viață ca „salahor”
al bucoavnelor, rătăcite în
cotloanele de lumină îndelung
zăbrelită din arhive, în miile
de manuscrise și izvoare
îngălbenite de timp și uitare și
a căror înțelepciune, viață și
jertfă a înaintașilor ni le pune,
iată, tălmăcite și pline de
semnificații, la îndemână.
Crezând că ne-am achitat de
„cota de recunoștință” pe care
cei de azi i-o datorăm, fie și
numai pentru că, numele
familiei și viței de neam din
care ne tragem noi rucărenii,
sunt pomenite (și) datorită
râvnei sale dezinteresate !. . .

„Potențaii” zilei
(„mărimi politice locale” și
„finanțatorii” propriilor
interese) i-au promis
subvenționarea editării celor
zece volume de manuscrise
rucărene, la care lucrase cu
migală zeci de ani și care urma
să fie locul tuturor „plecărilor
și întoarcerilor”, legitimității
ființării și năzuințelor noastre
comunitare, altarului credinței
și demnității strămoșești la
care s-ar încolona, ca-ntr-o
sfioasă și cucernică
procesiune, toți urmașii noștri
de-aici înainte... I-ar fi costat
cât „cheful” de-o seară la unul
din barurile sau pensioanele
amplouaților...

Dar, n-au făcut-o! . . .

A fost nevoit să
corecteze această „atenție”
apelând la unica sursă de
subzistență, o pensioară,
spunea într-o scrisoare: „nici
cât a paznicului de la fabrica
de cherestea de pe Luncă” iar
pentru o măsură mai
verosimilă „cam cât a copilului
care-am fost pe timpul
vacanțelor de vară, când
sărăcia lucie și foamea mă
izgonise cu de-a sila și prea
devreme de lângă fota mamei,
din copilărie, pentru a
slugărnici pe mai nimic la
fabricile lui Ilie Băjan și Iosif
Teodorescu de odinioară!”...

A suportat cu demnitate
și umilință creștină mârșăria
unui „inchizitor de ocazie”
care l-a huiduit și fluierat,
printre rătăcirii bahice
convulsive și de nereprodus, că
i-ar fi lezat „onoarea familiei”
- prin publicarea unor pagini
cu valoare de document istoric
și a cărei singură vină a fost
aceea de a-l fi reprodus ad
literam, în starea sa cea mai
crudă și directă, fără „slefui”
de conjunctură, party-priu-ri și
bălmăjeli, într-o carte pe care
rucărenii ar trebui s-o
folosească drept „manual de
însușire” a adevărului... Dacă
va fi existând așa ceva, pe
unde va, dar și dacă mai avem
nevoie de acesta!

A „invitat” onor factorii
locali să se aplece asupra
legalității unor situații de
facto privind originea,
amplasamentul, întinderea și
adjudecarea proprietății,
modul transmiterii, împărțirii
și măsurării bunurilor
patrimoniale funciare, obștești
sau private, silvice sau
agricole. Le-a pus în față
suprema dovadă: înscrisurile
din documentele reality ale
timpului, unde nu poate fi loc
de întors.

Și, nu a fost ascultat!...

Se bucura ca un copil de
orice îl înconjură și venea de
la Domnul și de la oamenii
buni, la o vârstă la care alții își
„atârâseră în cui” ascuțișul
judecății, limpezimea
cuprinderilor cauzale ale
oricărui situații avute în
vedere, era în culmea fericirii
când cineva îi dădea binețe,
asculta sfaturile sau îi citea

vita brevis !

pagini - din cărți la care a „osândit” de-a dreptul, dintr-o vastă operă ajunsă la aproape o sută de cărți, pentru a împlini probabil o simetrie profețită în sintagma care senălțase în rugă neîncetată „aproape o sută de cărți în aproape o sută de ani”, pentru a recupera anii pierduții ai „inactivității” de care nu se face, până la urmă, nimeni vinovat.

Și, Dumnezeu l-a ajutat!

Când a fost nominalizat la prestigiosul titlu de Omul anului - 2002, de către American Biographical Institute, Inc., conferindu-i-se Medalia de Aur de Onoare din același an, Institutul internațional de cercetare al renumitei Organizații Neguvernamentale și-a motivat alegerea (dintre sutele de opțiuni) „pentru rezultatele, realizările și contribuțiile Dv. pentru societate” amintind, în expunerea de motive că „am avut nevoie de multă deliberare ca să decidem ale cui rezultate și contribuții sunt cele mai bune” și încheind cu invidiata și onoranta asigurare că „o asemenea recunoștere are respectul Statelor Unite ale Americii în general, dar și al uneia dintre cele mai autoritare Instituții Biografice din lume”.

Cu ani în urmă, la un conclav al lingviștilor și istoricilor de elită ai Bucureștilor l-a înfruntat pe acad. Alexandru Graur în ce privește protocronia „Scrisorii lui Neacșu” de la 1521, susținând cu argumente imbatabile că scrisul și învățătura în limba română n-ar fi fost decât vremelnicele apanajul înaltelor fețe laice

sau bisericești - iar la data de care se face tradițional vorbire, acestea ar fi avut deja un vădit caracter de masă. La sfârșitul dezbaterilor, Graur s-a înclinat reverențios, l-a bătut pe umăr și i-a recunoscut superioritatea argumentației, ținând totodată să se autoinvite pe terenul propriu al cărturarului rucărean, pentru a se pune de acord asupra elementelor aflate în suspensie. De unde se vede că, oamenii mari își recunosc adesea limitele, spre cinstea lor.

Mi-a destăinuit cândva c-a avut drept model de simțire românească și creștină pe episcopul Chesarie de la Buzău, a cărui operă și viață monastică i-au dat revelații, iluminându-l!

Pe cine ai tu cetitorule, drept model!?

Un rucărean de azi, de tradiție cărturărească autentică, scriitorul și regizorul Ioan Puiu Stoicescu, îi surprinde măiestru trecerea prin și în istorie:

„N-a lăsat timpul să treacă pe lângă el. L-a oprit în vârful peniței, l-a răsucit în firul de cerneală, l-a răstignit pe pagini și l-a pus să rodească în valoroasele sale cărți, în cursurile pentru învățăcei, în documente”... A cinsit locul natal ca nimeni altul!

Noi ce-am făcut pentru el ca om, ori pentru locul și pentru timpul nostru sub soare!?

Cineva, în câteva versuri neîndemânatec meșteșugite a îndrăznit, cu o anumită plasticitate, să-i evoce înfrigurata neodihnă, numindu-l:

„Senior al tâmpiei pe care vremurile

Hașurează cu seninătate începuturile noastre”...

Și numai pentru atât, Dumnezeu l-a iertat!”

Iar noi, nevrednicii lui semeni, cu ajutorul Celui de Sus, să-l înrămăm veșnic în inimile noastre recunoscătoare!

**Scriitorul rucărean
ION MUȚIU
se prezintă cu:**

**O NOUĂ CARTE DESPRE
RUCĂR:**

**„GRAI ȘI JOACĂ
BAZACONII ȘI ALANDELE”**

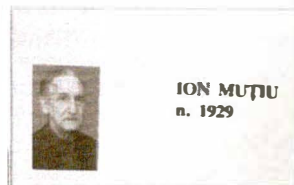
Cartea conține următoarele titluri și subtitluri:

- Scurt de vorbă pe muscele
- Tălmăcirii de grai rucărean în uitare
- Năstimirii de limbă românească
- Bazaconii și alandale în tălmăcire șugubeață și clenciuri; 300 de jocuri și timpi de joacă în uitare conținute în a opta carte a autorului-arhitect aflată în curs de apariție la editura bucureșteană RBA media.

Născut în 1929 la Rucăr, trăitor la București, mlădiță viguroasă dintr-un arbore genealogic întins în timp și spațiu și rodit în pământul reavăn de la poalele nordului și sudul Alpilor românești, deasupra cărora au fost plămădite tăriile azurii și semețe ale celor două comunități montane legendare - Rășinari și Sibiuului, de unde își trage nepieritoarea sevă, tatăl Ion Muțiu, nepotul dinspre mamă al Poetului „pătimirii noastre naționale” Octavian Goga, și Rucărul Muscelului, situat sub aripa sudică a Carpaților de Miazăzi de unde coboară, din frescele cumoșneni de stirpe aleasă și de vază a Anastasenilor mama scriitorului, Ortansa Năstăseanu

Redacția

PROZĂ UMORISTICĂ

Prof. Nicolae PANTAZICĂ

Între "Pomicola Bălilești" și . . Real Madrid!

Să nu credeți că „am sărit calul” sau că mi-a luat-o mintea razna. Totul este ...real, ca țuica de Mușcel și s-a petrecut aievea prin 1973, când, la doar 28 de ani, mă pot considera ...cel mai tânăr antrenor din fotbalul românesc.

Cum am ajuns antrenor? Simplu. Ca. . (prim) secretar al CC (comitet comunal, nu vă duceți cu mintea prea departe) Bălilești, am primit sarcina. . de sus să particip cu echipa comunei la „ Cupa Recoltei Argeșene”, competiție de masă, tinerețe, entuziasm, dăruire, trilu-lilu crocodilul etc.

Și cum ordinele pe atunci nu prea se discutau, iată-mă și Helenio Herera de Bratia, că-mi făcusem o trupă de ... invincibili cu care am ras pe toți ce-au încercat. . să dea piept cu uraganul, adică Aninoasa și Vlădești. Așa că într-o duminică de primăvară timpurie vântul haina să-i mângâie, cu. . toată floarea cea vestită- Mărgăriteștii (unul dintre ei, Milică, jucase cu Dobrin la juniorii Argeșului (când se numea Dinamo Pitești), iar nepotul lui Andrei, fost internațional, este „ câine” în „ Ștefan cel Mare”) frații Bălilescu, tari ca stânca, vorba cântecului „ tu dădeai, tu te-aoalei” cu băjeștenii și poeniștenii...pe cai și la plai, spre Berevoiești, ultima redută.

Caii erau vagoanele trenului CFF pe care tata, care era mecanic, îl urca la munte pentru a-l încărca cu bușteni. Stăteam pe platforma vagonului cu picioarele bălângănind până aproape de pământ și cu privirea în jos să ne ferim ochii de zgură și scânteile ce ieșeau pe coș. Norocul meu era. . bidonul cu o vadră de țuică pe care-l

așezasem în mijloc și stăteam pe el ca un barosan, sub privirile îngrijorate ale. . elevilor, nu cumva să se spargă, sau cum zicea Vasile Mocioiu. . mai bine-mi spargi mie capul decât să se verse vreo lacrimă de tărie. Hai-hai, hai-hai, cu 10 km/h am ajuns pe ...” Santiago” de Gămăcești, un izlaz între calea ferată și Bratia, cu urme de vaci. . câtă frunză, câtă iarbă. . , dar tușat cu var, nu cu rumeguș. Ce mai tura-vura prefectura, bucurie mare. Printre adversari Gică Apostol, poreclit Zamora în poartă, Argeșanu și Petrescu zis Petrila pe care-i cunoșteam din liceu, de la „ Dinicu” și știam ce le poate pielea, iar lângă ei un tânăr cu statură athletică, iute ca un trăpaș. Mi s-a făcut inima cât puricele, dar mi-am revenit când am văzut ce aveau în apărare: niște haidamaci care dădeau în minge cum dă porcul cu râțul în dovleac. Așa mai vii de acasă.

Mi-am intrat în...pâine și am dat prima indicație tactică din puținele pe care le știam: Gicu Bălilescu să vadă ce număr poartă la ghețe tânărul acela zvârlugos.

Arbitrul cheamă echipele la centru și începe meciul cu încurajări ale gazdelor de tipul... hei-hei, călare pe ei, dar fără folos, că noi stăteam în jumatea lor și ne miram că „ obiectul” le ocolea poarta, de parcă era vrăjită.

Ca orice antrenor... cu experiență, chem la margine pe Ion Alexandrescu, conducătorul de joc și-i dau niște sfaturi „ a la Di Stefano”, culcați mingea la firul ierbii și dați-i drumul mai iute, din prima. Acesta, neam de pișicher, mă asigură zâmbind, că, vezi Doamne, stai liniștit, acușica pică golul și ... gata cu emoțiile. Profetul, profet, n-ai ce-i face.

Câteva minute mai târziu, un corner amărât la poarta noastră. Mingea plutește deasupra careului, Ion al meu se înalță ca un zmeu și-o plasează exact în vinclul porții. Bravo loane, de mult n-

am mai luat un așa autogol. Uite bă, zic în sinea mea, ne batem de ne ascultăm cu urechea, noi, care veniserăm să-i facem... zdrențe.

Meciul, ca orice meci, își vede de treaba lui și-n minutul 85 era 3-1 pentru noi. Așa, mai merge. Bravos, națiune! Halal să-ți fie! Dar n-apuc să mă bucur prea tare că Nelică Bumbeneți, stoperul nostru (Dumnezeu să-l ierte că a plecat în „ lumea fără de dor” prin 2000, la doar 50 de ani) face el ce face și pierde mingea la linia de 16 m. Centrul atacant, ăla tânărul de la, ei ciupește mingea cu vârful bocancului ...și mi-a înfipt cuțitul în inimă. Bă nebunilor, strig la ei, nu mai faceți d-astea că rămâneți fără antrenor... Bine că mai avem un minut și un gol în față, altfel, vai de „ corasonul” meu!

Tata opri se garnitura cu locomotiva pufăind. Ne-am înghesuit în Kau (un vagon de alimentare cu lemne și cărbuni) și hai acasă.

În toamnă, la un meci al lui F. C. Argeș, cine-mi intră pe teren prin minutul 60? Nimeni altul decât tânărul de la Berevoiești, ajuns titular, mai târziu ...Viorel Moiceanu- arma secretă a Argeșului, care și-a încheiat cariera cu un gol în poarta Realului. Dacă îl ajuta Dumnezeu să dea unul în returul de la Madrid, îi lăsam pe boieri acasă la.... corida și rodeo.

P. S. Era să uit...vadra de țuică! Am făcut-o praf cu adversarii la care s-au adăugat și frânarii trenului, timp în care domnul mecanic dădea semnal de plecare din 5 în 5 minute. Pentru el și fochist am oprit pe fundul bidonului un chil, nu de altceva, dar să simtă gustul.... . victoriei.

PROZĂ SCURTĂ

Adrian SIMIONESCU

DOXURI

Să te ferească Sfântul să intreai în colimatorul unui profesor de limba română care își ia în serios rolul de îndrumător al lecturii suplimentare a elevilor. Recomandam lecturi suplimentare în vederea completării și îmbogățirii programei școlare, iar unii elevi îi puneau pe jar pe bieții părinți - unii erau navetiști la București, dar săltau din umeri și își vedeau de ale lor („Ce vrei, n-am găsit!”- expeditiv). Alții bombăneau, dar căutau să dea curs cererii copilului. Voi desprinde cazul lui M. , un ins luminat și cu o frumoasă poziție - sigur cam săcâit de copil dar receptiv, care mi se confesa:

- Ei mă, am luat nota 10 pentru lectura suplimentară și mă întrebai de ce citesc”, se întoarce într-o zi fiul de la școală, radiind. Nota...dar profesorul vedea mai departe...

Elevul C. - îi eram și diriginte - era foarte obosit de la o vreme la ore, iar „misterul” a fost dezlegat de un frate mai mare al lui:

- După ce se culcau toți ai casei, îmi dezvăluise acesta după o vizită la domiciliul școlarului, la lumina unei lanterne de ceferist, sub pătură, băiatul se lăsa purtat pe aripile captivante ale doxurilor, seria aceea vestită, cunoscută a celor „15 lei”, spre orizonturi necunoscute. Pătruns de „responsabilitate”, înarmat cu un volum ce mi se adusese, am prezentat pe

parcursul unei ore, inadvertențe, simplisme, lipsa unor calități artistice, realizarea tipografică, greșeli ortografice și tipografice. După câteva zile îmi faceo vizită acasă cu o plasă în mână - erau la modă atunci, cu ele se căra și pâinea cea de toate zilele, tot mai triste, de către ceferiștii din București. Plasa era plină cu pâinea (neagră) cea de toate...noaptea: daruri.

- M-ați convins că nu au valoare literară și le-am adus la dv. pentru a vă asigura că am încheiat cu ele.

- Bine dragă, apreciez eu hotărârea lui, pune-le jos lângă fereastră, încă nehotărât ce soartă le voi hărăzi. Orele de clasă încheiate, meditațiile la cursul de alfabetizare pe o treptă nouă, am lămurit câțiva îndărătnici de superioritatea agriculturii socialiste, ședința de la sfatul popular bolșevizat (cum îl numeau cu mândrie) s-a amânat, și seara înaintea. Aprind lampa, llici încă nu ne blagoslovesc cu intenția lui, gaz aveam 6 litri pe lună, cu bani (eram luminătorii satului, trebuia musai să fim luminați), pe când muritorii de rând întăreau alianța dintre muncitori și țărani și primeau gaz plăind...cu ouă, încât se făcea haz pe chestia asta: „Mulțumesc ție găină/Că îmi dai din c...lumină”. De noi avea grijă partidul să nu cumva să facem găinării, și nu se inventase (încă) nici al treisprezecelea salariu - primeam doar trei, merci!).

Oricât de atent la consum...(să nu se ardă fitilul), pornesc hotărât să elucidez misterele din maldărul de hârtoage cu răbdarea unui cercetător de înscrisuri cabalistice, și iată-mă consumator de doxuri, întregindu-mi cultura multilateral. CE îi vor fi spus, la vârsta lui, asemenea lecturi ? Probabil că niște jucării mecanice pe care le admiră, și dacă are curiozitatea să le cunoască alcătuirea, le demonteză și apoi le reasamblează, și astfel apar sumedenie de „autori” care fabrică în serie scrieri simpliste, ce nu solicită nici pe

autor și nici pe cititor. Și ne invadează, sunt căutate și mențin un nivel scăzut, cu singura deosebire că nu doar cu cincisprezece lei...

O colegă m-a văzut cu un volum Ion Barbu - versuri și proză!

- Îl înțelegeți ? mă ispitește ea.

- Cărți ușoare cumpără toată lumea, zic eu, fără a face pe cunoscătorul de lucruri rare.

- Misterele Parisului, toate câte au apărut, le-am citit de trei ori, spune ea cu mândrie de cărturărită. Și tarabele gem de „mistere” cu titluri șocante, spre a stârni curiozitatea unei lumi apatice în căutare de senzații tari - droguri topografice ale industriei de „bestseller”-uri. Inspirat de o atare stare de lucruri tristă, însăiez mai jos câteva rime:

Ce e nou

**Sandra Brown tronează
pe tarabe**

**și nici un volum de poezie
Câinii, ridicați pe două labe,
Ce e nou și ei ar vrea să știe.**

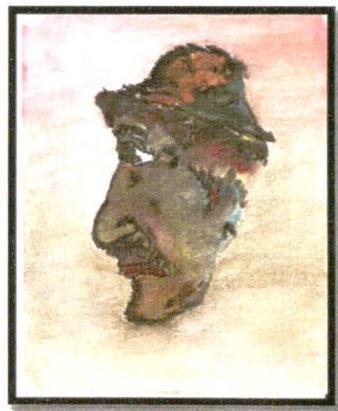
.....

Ne uităm cumva de nu apare

Proze așteptate, elevate

**Ce e nou? Desigur, Sandra
Brown**

**Cu coperte lucioase,
colorate**

**Desen de Adelina
VOROVENCI**

ÎN DERIVĂ

Ne despărțim de trecut răsând, privești înapoi cu mânie - niște formulări literare devenite clasice reflectă atitudinea societății față de trecut, de care unii nu se distanțează, din motive sentimentale, dintr-o anumită rigiditate, din respingerea noului...

Nouă ni se părea deosebit de interesantă situația când sub avalanșa de glume și ridiculizări (de respingere) noul își croiește drum cu perseverență (un adevărat om politic trebuie să fie imun la orice fel de atac!). Pe fondul unor schimbări, pe străzile Cetății lui Bucur se auzeau glasurile vioaie (trompeta triumfătoare) care anunțau titlurile unor ziare „reacționare” cu abordări competente dar și cu tot felul de glume la adresa unor „personalități” (Zăroni, Petru Groza, Burducea...).

- În fața Ministerului Agriculturii s-a găsit un stilou (și era desenat un deget pârș) - Zăroni în vizită la Papă -

- Sărut mâna, coană mare, vreau să vorbesc cu Papa (la prima vizită).

În cursul altei vizite, cu un mic discurs:

- „Mater”, ...

- „Pater, non Mater, îl corectează Papa

- „Habeamus documenta”, își recită mai departe discursul Zăroni.

Automobilul lui Petru Groza era la reparat și este nevoit să meargă cu tramvaiul, dar nu îi place să se înghesuie cu vulgul la intrare și dă să se urce prin față. Vatmanul îi cere să respecte regula și să se urce prin ușa din spate.

- „Dar sunt Prim-ministru” îi argumentează Petru.

- „Bine, dar el (și-l arată pe Zăroni) să se urce prin spate și să ia două bilete.

- „Zăronele, urcă și cere două bilete-e unu cu șapcă”...

Urcă Zăroni și-l reperează pe cel „cu șapcă”.

- „Dă-mi două bilete”, cere el hotărât „șapcaliului”

- „Ce, mă, ești nebun? Eu sunt căpitan de vapor.

- Coane Petrică, (doar fusese grăjdarul lui) să coborâm repede că ne-am urcat pe vapor, se adresează alarmat Zăroni șefului său.

Partea frumoasă a întâmplărilor era că „eroul” nostru nu numai că nu se supăra pe autor dar îl și felicita când considera că gluma era reușită. Ajunge într-o zi la Păstorel.

- Dumneata ai făcut gluma cu stiloul?

- Da, eu.

- Și pe cele cu vizita la Papa?

- Da, tot eu.

- Și pe cea cu tramvaiul?

- Recunosc, tot eu.

- Și pe cea cu trotuarul de vizavi?

- Tot eu.

- Și pe cea cu ciorapii?

- Tot eu.

- Bine, dar nu te-ai gândit că sunt și eu ministru?

- Pe asta n-am făcut-o eu!

Dar Petru Bumbăcel care a adus gro(a)za din Rusia...Cota de carne către Rusia. Românii, ca să împlinescă doza/L-au trimis pe Petru Groza/Rușii, voind boi de rasă/L-au trimis pe Groza acasă. Petru Groza scrie o carte/ Într-un ton grav și sinistru/Cum a fost un an jumătate/Fără voie prim-ministru. Și Burducea/Duce crucea...

Dar glumele - baloane de săpun - se dovedeau un simplu amuzament inofensiv...și am glumit și am râs (trist) o jumătate de secol...

Am petrecut un an școlar în locul în care a funcționat ca director Al. Odobescu, cel admirat de contemporani pentru inteligența și frumusețea sa, iubitor de gesturi senioriale față de elevii săi, cu un sfârșit tragic din cauza unei aventuri sentimentale...doamna în cauză (era divorțată) recăsătorindu-se bine mersi după moartea lui. Profesorul de română, Al. Bistrițeanu, tânăr, cu talent, cu patos, nealterat de dogme, ne dezvăluie multe multe din universul scrisului românesc,

neocolit de umbre și taine. Eram preferatul lui - probabil prin afinități. Profesa discuțiile libere, încuraja opiniile personale, nu emitea verdicte de clan și nici schematice „ex cathedra”! De la el am aflat supoziția unora că „Luceafărul” ar fi o autobiografie literară. Poetul, Veronica, Maiorescu, Caragiale -coincidențe concludente. Că ar fi o temă literară de circulație - de acord. Că l-a atras doar subiectul? Fals otrăvit, proclamă alții. Dar poezia? Ne cerea uneori să prezentăm scurte dizertații (nepretențioase). Colegul Cioroianu, prezentând „Venere și Madonă”, îl găsește pe Eminescu misogin. Eu am intervenit, pornind de la versul „Plângi, copilă?” și am adus spre argumentare și alte poezii. Al. Bistriceanu a fost primul care mi-a apreciat câteva poezii: „Ne mândrim că avem printre noi asemenea talente”. Dar cursul evenimentelor a hotărât altfel. Fie că unii profesori erau tineri, fie că erau adepții unei prestații calde, prietenești, iar uneori le plăcea, din postura de îndrumători să se abată de la reguli și să ne ia drept complici.

Romulus Vulcănescu, profesor de sociologie și diriginte conducea de departe în top. La ascultare făcea aprecieri: unul e un filozof vorbăreț, altul prea tăcut, celălalt ermetic...Ne cerea să ne punem matricolele când afla de vizita directorului (vestiții Fierăscu și Dan Simonescu). Grijuliu, întreba: Care mai ai un ac și pentru...? Absențele? Ceva normal...se cerea doar o sumă...pentru fondul clasei, din care se făceau apoi abonamente la reviste: Dimanche, Corriere della Sera...pe care le citeam prin rotație (studiam franceza și...engleza - hotărârea directorului, italiana o studiasem în anii anteriori). Am prezentat un certificat medical pentru motivarea unor absențe. Nu! Taxa! Să respectăm principiul și regula...Și abonamentele? Ne-a invitat și pe noi când și-a

vita brevis !

prezentat lucrarea de doctorat. Sala Teatrului Municipal - puțini oameni, iar prin rândul al treilea cineva a dormit tot timpul (era cald și prin case se încuibase mizeria). Acesta era un tip simpatic și nu sforăia.

- Măine este 8 noiembrie! Anunță dirigul.

- Toți patrioții la Palat, completam noi voioși. . .

Ora de sociologie „originală”:

- Astăzi trebuie să vă prezint „Manifestul Partidului Comunist”, ne anunța pe un ton neutru proful. Deschide o cărticică și citește: „O stafie...și perorează, însă nu se rezumă doar la atât, ci face o analiză critică, obiectivă credea el (dar și noi!).

- Cum poți să dai un manifest când nu ai un program ? Și critică...și critică...

Dar stafia nu s-a speriat...și ne-a terorizat jumătate de secol, mai puțin decât alte dominări, dar mai a dracului...

Engleza! - a hotărât directoru, treaba lui! Profesor - părintele Geles, oacheș, cu dinții măcinați, rufos...Doctor la Oxford!, îi mergea faima.

- Sunteți mari (eram într-a 7-a de liceu), într-un an, decreta el, vă fac doctori! Pentru realizarea unei pronunții cât mai „englezești”, ne sfătuia să ținem un creion între dinți în timpul vorbirii (logic, englezii țin tradițională...pipă) și după anul în care mi-am obținut „doctoratul” în limba engleză, am... revenit la italiană (ceva mai... romanică) susținând și diferența pentru clasa anterioară.

Trecusem la Spiru Haret, altă orientare... lingvistică!

...Se înserase bine când am terimat orele. La ieșirea pe poarta liceului, colegul Cioroianu, hipnotizat de jarul unei țigări, se aplecă să-și aprindă țigara (chibriturile - boala tinerilor...și a timpurilor), dar țigara aprinsă era aplecată „a refuz”. Își ridică privirea și:

- Păi, Cioroiene, tocmai de la mine vrei să-ți aprinzi țigara? Îl întâmpină cu imperturbabil

calm englezesc pr. Geles.

Cioroianu deprinsese și el puțin calm englezesc, și zâmbind ca la zile mari:

- Vă rog să mă scuzați și să-mi împrumutați un penny ca să-mi cumpăr chibrituri...

Colegul Popa vine cu tema nescrisă la limba latină.

- Nu am avut bani ca să îmi cumpăr caiet !” se justifică față de profesor.

- Nu ai avut, dar buzele îți sunt îngălbenite de tutun, îl întuiește proful.

Țigări, fumuri, fum...

ACUZE

Costel MOICEANU

Nu!Pe mormântul nostru nu
sunt cruci,

Nici pietre funerare vechi,
crăpate

Nu-s nici din fier forjat uluci
și nici statui cu capete
plecate;

Nici lumânări nu-și plâng
fierbinții stropi

Nu știm de umbra salciei
pletoase

Stropiți de var, noi putrezim
prin gropi.

Doar vântul ce ne șuieră prin
oase!

Dar vine-o zi când scoarța
lumii crapă

Ș-atunci noi vom ieși și vom
striga în cor:

Noi, morții acuzăm!

REVEDERE

50 de ani din viața noastră

Au trecut parc-au fost ieri

Au trecut atâtea toamne

Și atâtea primăveri. . .

Parcă te mai văd și astăzi

Cam timid, foarte cochet

Copiind o teză-n fugă

De la un coleg discret. . .

50 de ani din viața noastră!

Parcă ieri am fost la școală-

Corectându-ne-mpreună

Când făceam câte-o greșală.

. .

Ca elevi am dus o viață

Ca o primăvară-n glastră

Ne-am văzut cu toți de treburi

Că am stat în banca noastră;

Pentru viața noastră nouă,

Ce-am trăit-o zi de zi

Vrem să depănăm o clipă

La o masă:-Dar să vii!

Scoate din garaj Trabantul

Sau mă rog, ce vei găsi:

Avionul sau racheta,

Trotineta. . . dar să vii!

Am muncit o viață-ntreagă

Și cu toți am făcut rost

Ne-ntălnim cu tinerețea-

Vrem să fie cum a fost!

Va fi caldă revederea,

Cu izvor de bucurii. . .

Deci, noi te-am pupat colege

Și te așteptăm să vii!

DESPRE POEZIE

Gheorghe AVRAM

Poezia este hrana sufletului.

Sufletul a fost înzestrat de

Dumnezeu cu rațiune și poezia

trebuie să hrănească mintea

cititorului. Insușirea minții

este cugetarea și poezia

trebuie să-i dea minții cuvinte,

mesaje, teme de cugetare.

Sufletul a fost înzestrat de

Dumnezeu cu simțire și poezia

trebuie să hrănească inima

cititorului. Pentru aceasta

trebuie să curgă ca un râu

adânc și limpede, lăsându-i

sentimentul de bine, frumos și

adevăr, ca să-l înarmeze cu

virtuți. Sufletul are și voință

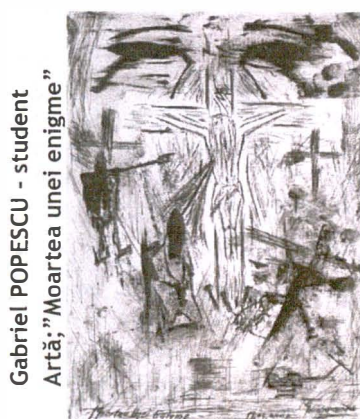
iar poezia trebuie să cultive și

să-ntărească voința omului de

a face binele, de a vedea

binele din societate și a-l

urma.

Gabriel POPESCU - student
Artă: „Moartea unei enigme”

RUCĂRUL DE DOR ȘI VIS

Mihai EPURE

Prin fereastra casei de Peste Vale, ochii sufletului meu evadează întru aflarea muzei. Privirea lor își odihnește neastâmpărul, când întâlnește o priveliște de ireală frumusețe: Cheile Dâmboviței la Rucăr, Vârful Crucii și Vâltoarea.

Călător anonim pe poteca amurgului de vârstă, tot mai însingurat și bântuit de incertitudini, caut să mă mântuiesc. Spre a săvârși această izbăvire, aleg tămăduirea prin scris și mă destăinui necuprinsului alb al colii de hârtie, convins că ea nu mă va trăda decât cu încuviințarea mea. Pentru că, acum îmi găsesc salvarea doar prin scris.

De la începuturile adolescenței și până la crepuscul existenței, peregrinările mi-au purtat ani în șir aleanul și neodihna pe continentele și oceanele Terrei. În pribegiile mâinate de interesele neamului din care m-am zămislit, m-a încercat, câteodată, nevolnicia. Însă, nicidecum n-a încetat chemarea lăuntrică a ținuturilor de obârșie.

Ferecat iremeadibil prin fire urzite din mătasea emoției, n-am conținut să-mi întorc afecțiunea, recunoștința și îndatorirea spre acele întinderi și către oamenii care, încă, le mai populează.

Linie nefrântă între cer și pământ, astru cu...inimă și rațiune, omul, indiferent de rang, nu scapă de magia locurilor natale, magnetismul

acestora sporind cu înaintarea în vârstă.

AUTOGRAF DE SUFLET

Un acut sentiment de culpabilitate îmi deturneză, de ceva vreme, bruma de liniște ce mă însoțea. Mă simt vinovat atât de faptul că am fost prea mult timp plecat în depărtările lumii, dar și de reculegerile rarefiate la locul unde-și dorm părinții veșnicia. Cum fiecare plecare înseamnă a muri puțin, iar glasul mamei îl ascult și acum dintr-o poveste de demult, mă resemnez cu zilele ce mi-au rămas.

Nu mă îndoiesc că frământarea aceasta reprezintă un semn celat de împlinire a sorocului, să fac și să las ceva trainic întru nemurirea lor, a semenilor și a meleagurilor de la izvoare. Și cât mai grabnic, să n-apuce întunerul să-mi înfășoare sufletul ca un doliu.

Înainte de a mă cuprinde tăcerea cea mare, fac o reverență pioasă la altarul iubirii lor necondiționate. Îmi pun chezaș condeiul că o să mă răscumpăr față de ei, prin spovedanie grafică, simbol de modestă recunoștință și minimă cinstire.

*La Rucăr-Adelina VOROVENCI
ulei pe pânză*

Lor, oamenilor și meleagurilor din Argeș, din prima mea copilărie în Câmpiile de la Gliganu de Jos, Rociu, și din a doua copilărie, ce o trăiesc în semeția naturii la Rucăr, le dedic și le las testamentul meu literar. Pe care l-am conceput sub forma unui evantai livresc, o trilogie,

în ale cărei file coabitează realul cu imaginarul, mileniul cu ziua, trecutul cu prezentul, împlinirea cu încercarea, dragostea cu ura, autohtonul cu veneticul, apropierea cu depărtarea, răzbunarea cu iertarea, viața trecătoare cu eternitatea...

Ca un autograf de suflet, narațiunea face un extins arc în timp, peste trei veacuri, concepută ca parte a aceluiași întreg, fiecare carte are autonomia asigurată, se poate citi independent, ca și cum celelalte ... n-ar exista.

Primul volum, "Neamuri fără zestre", se dorește a fi o frescă decupată din realități românești de la asfințitul secolului al XIX-lea și până în brăul veacului al XX-lea. Lumea satului, cu pitorescul său de altădată, se regăsește în paginile acestuia.

Tomul al doilea, "Samuraiul de pe Argeș", acoperă intervalul dintre mijlocul și sfârșitul secolului al XX-lea. Dacă factorul timp este oarecum parcimonios, spațiul geografic are o rară generozitate : de la Carpați și Dunăre, până în misteriosul Orient Îndepărtat. Situații și evenimente, unele cu caracter de noutate absolută, ținute sub obrocul tăcerii, lideri care au influențat destinele omenirii, împărați și premieri, relevă un univers captivant.

Cea de-a treia carte, "Demisia din viață", respiră aerul sufocant al tranziției românești, realitate ce pare a nu avea sfârșit. Pe șevaletul cuvântului scris, se dezvoltă împrejurări compatibile cu visele de coșmar, sunt portretizate personaje catapultate din anonimatul nimicniciei lor, direct în istoria neamului, la început de mileniu III. Inși parveniți care, dedulciți la mierea puterii, își reglează bioritmul satisfacției cu dramele ce le provoacă semenilor din jur, cu un cinism greu de imaginat.

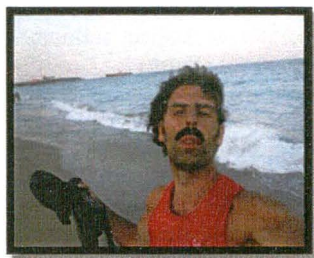

HORA POEZIEI**Cezar NEACȘU**

Noi am dorit să ne-nfrățim într-o oră
să ne cânte cugetele și simțămintele
trecerea noastră sub fruntea Chiciorii
să rămână înscrisă în marmura alba a
hârtiei

Noi am vrut să luptăm cu uitarea
s-apropiem zările de gânduri
să le așezăm în culorile sufletului
pe rânduri
Noi am făcut înalta Horă de-nceput;

zare de gând lângă zare de gând,
culoare de suflet în culoare de suflet,
frunțile noastre se deschid pentru
pentru umblet,
ne privim ascultând și țesem, arzând
un curcubeu din izvoarele - suflate,
Hora Poeziei.
De-aici înainte prin noi - drum spre stele
de adâncuri,
suntem Ana și Manole, zidirea nevăzută
pentru
statuia în marmură albă - hârtia.

**PRIERUL CEL DE-ALTĂ
DATĂ. . .**

Fiecare anotimp al
anului are o lună care-l
definește pe deplin, cu
sărbători care marchează
decisiv lumea înconjurătoare,
care jalonează viața
oamenilor, care e punct de
reper pentru fiecare
generație. Luna aprilie este o
astfel de luna, definitivă
pentru primăvară deoarece
respectă cu strășnicie toate
caracteristicile de mai sus.
Despre această lună au
circulat o serie de concepții
populare diferite ca formă în
funcție de zona țării de unde
provin dar unitare în fondul lor
arhaic. Astfel, deși era
cunoscută sub numele de, „
Prier” în majoritatea regiunilor
țării, prin Transilvania, în
zona Bistriței-Năsăud luna se
mai numea și, „Florar” sau
luna florilor. Despre aspectul
divinatoriu meteorologic, al
lunii se spunea că dacă vremea

e predominat friguroasă și
secetoasă pentru semănături,
aprilie anunță sărăcia și se
numește, „Traistă-nBăț”. În
Maramureș prima zi a lunii se
numea, „Ziua Nebunilor”, care
mai târziu printr-un proces de
laicizare și urbanizare a
câpătat denumirea de, „Ziua
Păcălelilor”. În tot cuprinsul
acestei luni se ara și se
semăna intens, se închideau
țarinile pentru pășunatul
devălmaș, se formau turmele,
se angajau ciobanii și văcarii,
se tundeau oile înainte de a fi
urcate la munte, se reparau
sau se construiau țarcurile și
oboarele pentru vite. Cea mai
importantă sărbătoare a lunii
este SÂNGIORZUL care a fost la
început un zeu al vegetației de
origine tracă, străvechi
protector al vegetației,
animalelor domestice, al
holdelor și pășunilor.
Sărbătorit în noaptea de 21/22
aprilie Sângiorzul, era detașat
de sărbătoarea creștină de mai
târziu-sec. X-XI, - a sfântului
creștin Gheorghe care va fi
sărbătorit pe 23 aprilie.
Principală caracteristică a
acestei sărbători este aceea de
hotar al timpului, deoarece
împreună cu Sâmedru,
Sângiorzul împarte anul
pastoral în 2 anotimpuri
simetrice: vara între Sângiorz
și Sâmedru și iarna între
Sâmedru și Sângiorz. Ca

personificări cele 2 sărbători
se arată ca doi oameni de
vârstă medie ambii având un
set de chei la brâu. Cu ele
Sângiorz închide iarna și
deschide vara în timp ce
Sâmedru închide vara și
deschide iarna. Aspectul
extrem de interesant este
acela că cheile pe care le au
ei, și puterea lor magică de a
închide și a deschide lumi și
anotimpuri au fost preluate
mai târziu de creștinism și
atribuite lui Sf. Petru ca portar
al raiului. Între cele două
personaje mitice este încheiat
un rămășag pe viață și pe
moarte: dacă arborii și copacii
sunt neînfrunziți până la data
de 23 aprilie Sâmedru îl
omoară pe Sângiorz.
Sărbătoarea Sângiorzului ca
importantă în cadrul
comunităților agrar-pastorale
din spațiul românesc și
balcanic, nu a avut rival ca
importanță, până la venirea
creștinismului, care a plasat
Paștele preluat de la evrei și a
detronat astfel sărbătoarea
românească cu o vechime
apreciată a fi din Epoca
Neolitică.

*Moș al satului și
dascăl, Tudor a lu' Maria a
lu' Flueraș.*

ELOGIUL PIETRELOR

Ion MĂRZAC

la debutul revistei „Piatra Craiului”

Mi-am umplut, și azi,
buzunarele cu pietre de râu...
albe, mărunte, ca niște ouă de
cuc, multe, multe -
așa cum făceam, și în
copilărie, după obiceiul
străbunicului,
vânzând peștișori de aur, ori
de argint, ori nimic
toată ziua...

mi-am umplut, și azi,
buzunarele, cu pietre de râu...
albe, mărunte, ca niște ouă de
cuc, multe, multe -
așa cum făcea tata, numărând,
pe coaste, brazdele
crude

să nu uite hotarele, iară eu,
meridianele Pământului.

ELOGIU ZEFIRULUI

Ion MĂRZAC

Lui Radu Gyr

...și, totuși, fi-va-mi ultima
spaimă
și, până atunci, cât de mult
am înțeles că exist ? -
și, totuși, ce va spune rictusul
final ?
cui să-l întorc pentru cinstita
mulțumire ?

adierea zefirului anunță,
totuși, o lungă toamnă...
înțeleg asta și greierii, și
albinele, și șerpuitoarele, -
s-au cuibărit, pe rând, toate,
în sufletul meu
și, cu certitudine, vom respira,
împreună, aerul
noptii eterne

"LAUDĂ LUCRURILOR"

Ion MĂRZAC

Lui George Călinescu

Laudă, ție, creatorule, și
fiecăru lucră...
întâlnindu-mă, oriunde, pe
cărările mele
plec fruntea, îndatorat,
deasupra frumosului și binelui
și inima o aștern pentru o
ploaie eternă de stele -

laudă, Ție, creatorule, și
fiecărei clipe...
risipindu-mă, oriunde, în tină,
-n omături,
dau ochiului dreptul s-aleargă,
după voia-i, hotarul
să-mi fie frumosul și binele
veșnic alături -

laudă, Ție, creatorule, și
fiecărei raze...
măsurându-vă cercul, în taină,
cucernic mă rog
să n-am vreo gălceavă cu zeii
și îngerii
să uit că ai fost și hristos și
înorog.

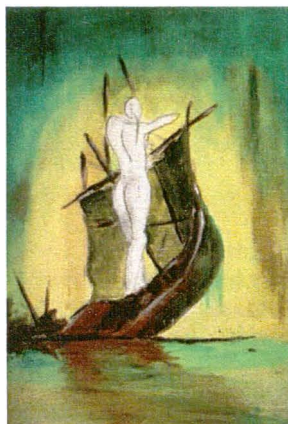
COVOR DE SOARE

Covorul se-adună-a plecare,
Din vii curg licori către cer,
Ni-s umerii grei de uitare,
Ne-nvăluie timpul MISTER.

Ne prinde iar toamna de mână
Puzderii de gânduri se-adună;
Cad fructele noapte-a grădină,
Și-un greier mai cântă-n surdină.

Cocorii se strâng a plecare
Fereastra se închide a iarnă;
Mai cade o frunză-n cărare,
Covor de visuri să ne-aștearnă...

Prof. Petruța Purnichi

Destin - Gabriel POPESCU

CALENDAR

LOCAL

cu Sărbători,

aniversări și comemorări locale

în 2011

- Septembrie, Zilele Rucărului
(Expopastoralis)
- 115 ani de la înființarea
corului
mixt din Rucăr-Muscel (1896);
- 100 de ani de la răscoala
rucărenilor
(1911);
- 50 de ani de la înființarea
Liceului
Rucăr (1961);

Oebii coriști ai Rucărului

115 A N I DE LA ÎNFIINȚAREA CORULUI DIN RUCĂR

În genere, activitatea corală - multă vreme și singura într-un anumit timp istoric - a unei comunități poate fi considerată singura « instituție » în măsură să conserve și să transmită pe mai departe nu doar talentul nativ individual (prelucrat și cizelat diferențiat pentru a alcătui la unison o « singură voce » și a potența pe plan artistic valențe spirituale altfel neștiute și nedeceleabile) ci și mesajul, starea de spirit și harul colectivității, calitatea de depozitari în neuitare a acestor inestimabile valori culturale care individualizează, caracterul creativ al membrilor ei.

Multă vreme « corul » s-a identificat cu existența însăși a activității culturale, a căminului cultural sau « ateneului », cum se mai numea odinioară. A fost singura care a rezistat timpului, a dat proba vigorii artistice indiferent de împrejurările vieții și pe care le aducea în calea oamenilor vicisitudinile și frământările epocii, de la noi sau de aiurea. Era, desigur, și o modalitate de divertisment dar și o supapă de eliberare a multor energii negative acumulate, un loc de întâlnire de cunoaștere și de socializare dar și de descătușare

Dirijori :

din imperiul de necontestat al stresului.

Celelate activități, mai puțin permanente și mai mult sporadice erau adiacente, secundare, acestea de la urmă impuse de natura contextului istoric din vremea respectivă, de interesele solemn-festiviste sau de propagandă care, credeau « stăpâni », vor mai atenua, face să uite greutatea și poverile apăsătoare care vlăguiau umerii bieților oameni, vor grăbi « alinierea » și ca atare docilitatea la un anumit sistem istoric (cazul elocvent al textelor partizane și creațiilor ocazionale silite să figureze în repertoriu, al formelor de manifestare cultural-artistice, precum brigăzile artistice etc).

Corul cântărilor cultural Rucăr

- 1971 -

Ca orice act de cultură și activitatea corală se justifică prin viabilitatea și perenitatea mesajului, prin caracterul de masă presupus de o astfel de alcătuire a disponibilității și talentului participanților la fenomen.

Un scurt istoric al înființării și evoluției corului mixt din Rucăr se cuvine a fi pomenit în acest spațiu de revistă. Nu doar pentru că acesta era « lauda și mândria » rucărenilor, « bunul lor cel mai de preț, cu gradul cel mai mare de reprezentativitate și dăruire artistică » care făcea faima oamenilor de aici ci, și, pentru că el era într-un fel legătura cu lumea de dincolo de « țarul munților », « pașaportul și cartea

de vizită » ce permiteau contactul cu alte comunități din același spațiu, « lada de zestre » și imaginea portului nostru rucărean, măsura vocației și talentului artistic al moșnenilor pe care îi reprezenta peste tot cu mândrie și responsabilă devoțiune.

Rândurile de față vor trezi dulci nostalgii și lacrimi vârstnicilor, al celor care au fost « aproape toți, cândva », tinerilor care nu au fost participanți direcți la acest gen de activități. Copiilor, care nici măcar n-au auzit de o astfel de « întreprindere culturală » și cu care și-au ocupat tinerețile bunicii și mai puțin părinții lor. Vor fi cu siguranță mirați că azi nu mai au un termen de comparație care să le permită evaluarea « saltului », în jos sau în sus, nivelul la care se află pe « cursorul exprimării valorii și participării publice » și care exprimă în esență gradul de motivare socială, de stabilitate sau prosperitate materială la care trebuie să ajungă o colectivitate omenească.

Pentru ca ea să aibă răbdare și timp pentru a-și cultiva harul dumnezeiesc, spre a-și valorifica creația și formele ei, pentru a spori zestrea de spirit cu care generațiile mai vechi sunt datoare celor tinere (cum părinții, copiilor !) și pentru ca laolaltă să rămână în istoria de nestăvilit a veacurilor, cu bune și rele. Nevoia de a limpezi întrucâtva aceste demers publicistic, cu o temă peste care s-a așternut după decembrie '89 #rugina » uitării, azi când nici măcar în treacăt nu se mai amintește nimic, iar de știut nici atât, total inexistentă și neinteresantă, a făcut permisă, cu voia dv, această inadmisibil și plictisitor de lungă introducere.

Spiridon Nițescu

Prof. Gheorghe Gomoiu

Dr. Constantin Roman
Prof. Călin CotolanCornel Stoian,
fost corist

Corul a luat naștere odată cu școala din Rucăr, în 1896.

Amândouă instituțiile iau ființă sub impulsul datorat renașterii pașoptiste, a trezirii conștiinței naționale a multora dintre participanții și martorii evenimentelor care făcuseră din Rucăr, pentru scurt timp, capitala « guvernului revoluționar provizoriu » de la anul 1848 și al cărui conducător de suflet și cu o mare viziune militantist-democratică a fost Nicolae Bălcescu.

Armonizarea cadrului de renaștere culturală care a impulsionat indubitabil și viața rurală l-au avut pachetul de legi reformatoare ale lui Alexandru Ioan Cuza, legile ulterioare ale guvernanților (indiferent de asevire doctrinară, liberală sau conservatoare), cele conexe proclamării Regatului, ale organizării vieții comunale de instrucție publică etc.

- Va urma -

TRADIȚIA OULUI ROȘU, SIMBOL AL ÎNVIERII

Ouăle încondeiate sunt o mărturie a datinilor, credințelor și obiceiurilor Pascale, reprezentând un element de cultură spirituală specific românească.

Obiceiurile calendaristice legate de colorarea și încondeierea ouălor, folosirea lor în practici menite să aducă prosperitate turmelor și ogoarelor, fertilitate animalelor, vegetalelor și oamenilor, sunt practici implicate în renovarea timpului și transmise până în zilele noastre. Oul este simbolul creației, al zămislirii vieții. Se spune că oul reprezintă pe Creatorul lumii.

În Egiptul antic, oul era simbolul legământului vieții. Egiptenii adorau pe zeul Knef, a cărui statuie purta un ou în gură. Egiptenii aveau un cult special, la echinoxul de primăvară - Paștele nostru - când ofereau, ca jertfă, ouă zeului creator. Ouă roșii de piatră s-au găsit până și în morminte din vremuri străvechi.

În China, cu ocazia sărbătorii Tsing-ming, care cădea în aprilie, se obișnuia să se ofere în dar ouă colorate.

În credința vechilor chinezi, oul reprezenta începutul unei noi vieți. Ei colorau în roșu ouă de găină în semn de bun augur la evenimente importante, precum nașterile sau nunțurile. O aniversare de 16 anișori implica 16 ouă roșii...

Perșii credeau că, în vâltoarea haosului, apăru un ou, pe care Noaptea îl acoperi cu aripile ei, îl cloci, și din ou ieși lumea: Soarele și Luna se ridicară, iar Pământul se lăsă în jos. Perșii aveau același obicei la sărbătoarea Anului Nou, obicei despre care vorbește un călător de la anul 1704, care spune că, de Anul Nou (20 mai), perșii se feliță dăruindu-și ouă în diferite culori.

Indienii, fenicienii, ca și israeliții, considerau oul ca principiu al Creației.

După aia din legende brahmanice, la început erau pe lume numai apele primordiale, din care se născu un ou de aur ce pluti pe ape un an de zile, și din el se

născură Cerul, Pământul și Văzduhul. Brahma creatorul însuși se născu din acest ou, din care se făcu Cerul și Pământul.

În conformitate cu mitul hindus, universul este creat și distrus perpetuu. Înainte de fiecare nou ciclu, o floare de lotus crește din ombilicului lui Vishnu, iar din ea apare însuși zeul, în întruparea sa ca Brahma creatorul. Brahma sparge oul, deschizând astfel un nou ciclu al creației.

Începuturile colorării ouălor se pierd în îndepărtata epocă precreștină, pe vremea cand Anul Nou se sărbătorea la echinoxul de primăvară (dată la care, ziua care crește devine egală cu noaptea). În acele vremuri, ouăle colorate erau oferite ca un dar ce simboliză echilibrul, creația și fecunditatea.

Oul avea mare însemnătate la romani, care făceau jertfe speciale cu ouă, la sărbătoarea echinoxului de primăvară.

Chiar și mai târziu, la romani, ouăle colorate în roșu, se numărau printre darurile oferite - la diferite jocuri și ceremonii religioase - în cadrul sărbătorii lui Ianus (personajul mitologic cu două fețe - una întoarsă spre trecut, cealaltă privind spre viitor).

La vechii slavi exista datina, ca la sărbătoarea primăverii, să se ofere în dar ouă roșii.

Păzitor de dhuri necurate, oul roșu se întrebuița ca amuletă, obicei practicat, în zilele noastre, la rușii din părțile Uralului, unde se făceau ouă din pietre semi-prețioase, de diferite culori, între care și roșii, mici de tot, și se purtau ca feteșuri la ceas, cum se poartă măștișoarele, după cum feteș trebuie să fi fost ouăle de piatră vopsite cu roșu, din mormintele preistorice, îngropate cu mortul, ca să-l apere de Duhul Răului.

Culoarea roșie fiind simbolul vieții, deci al puterii, se explică pentru ce popoarele războinice au adoptat-o pe steagurile lor, pentru ce la popoarele așa-zis indo-germanice culoarea roșie era semnul mării și al cinstei, culoare cu care se înfășurau și împărații - purpură - semnul forței, al stăpânirii.

Dincolo de aceste tradiții din cele mai vechi timpuri, la diferite popoare, ca prefigurare, ca preînchipuire a Adevărului, adevărata însemnătate a Oului Rosu este data de Învieria Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, simbolizând mormântul care nu putea să

cuprindă pe Dătătorul de Viață, pe Hristos Dumnezeu, Calea, Adevărul și Viața.

Oul este simbolul creației. Răstignirea și Învieria reprezintă reînvierea naturii, primăvara cu reluarea ciclurilor vieții. Oul, el însuși purtător de viață, devine un simbol al regenerării, al purificării și al veșniciei. În creștinism Oul Roșu simbolizează creația nouă a omenirii prin Iisus Hristos. Oul de Paște simbolizează pe Domnul Hristos în mormânt. Coaja oului simbolizează piatra mormântului pe care s-a spart prin Învieria Domnului, așa cum puiul de pasăre sparge coaja oului și iese la lumină. Culoarea roșie simbolizează Sângele Mântuitorului vărsat pentru mântuirea omului, iar celelalte culori simbolizează primăvara cu pământul înviorat și înfrumusețat de flori.

Se întreabă scepticii: cine a fost mai întâi oul sau găina? Și răspundem : mai întâi a fost Oul, Izvorul Vieții, Viața Însăși, Creatorul, Dumnezeu Tatăl nostru și apoi găina, căci nici găina nu se naște fără ou, creația și omul împreună-lucrător cu Dumnezeu la perpetuarea vieții, a primului dat.

Se spune că atunci când Iisus a fost bătut cu pietre, acestea atingându-l s-au transformat în ouă roșii.

Dupa Răstignire, în noaptea de sâmbătă spre Duminică, Pilat, invitat la un ospăț dat în cinstea lui de mai-marii evreilor, îngândurat ținea un ou în mână. Tocmai în acel moment, un centurion năvăli în sală, strigând înspăimântat: „ Hristos a înviat! ”. Sceptic Pilat a replicat: „ O să învie, când se va înroși oul acesta ”. Și oul s-a înroșit pe dată. Minunea l-a făcut pe roman să scape oul din mână. De atunci, se zice, a rămas obiceiul ciocnirii ouălor roșii.

Se spune că după ce Iisus a fost Răstignit, cărturarii saducheii și rabinii farisei au făcut un ospăț de bucurie. Unul dintre ei a spus: „ Când va învia cocoșul pe care-l mâncam și ouăle fierte vor deveni roșii, atunci va învia și Iisus ”. Nici nu și-a terminat acela spusele și ouăle s-au și făcut roșii, iar cocoșul a început să bată din aripi.

Se spune că în vremea când Iisus era Răstignit pe Sfânta Cruce, și suferea pentru păcatele noastre, în Cetatea Ierusalim a venit o femeie care a adus cuiva un coș plin cu ouă. Trecând ea prin acel oraș a auzit că Domnul nostru Iisus Hristos a fost

vita brevis !

condamnat la moarte și a fost dus să fie răstignit pe dealul Golgota. Când femeia a auzit vestea aceea cutremurătoare, inima ei a fost cuprinsă de o mare durere. Ea era cu atât mai supărată pentru că Iisus l-a vindecat odată pe fiul ei, care era bolnav de moarte. Așa cum era, cu coșul plin de ouă, a fugit repede la dealul Golgota, unde Iisus era bătut în cuie pe Cruce și niște soldați îl păzeau. Din mâinile și picioarele Lui sfinte curgeau stropi mari de sânge. Femeia și-a așezat coșul ei cu ouă acolo jos, lângă crucea Domnului, și a început să se roage plângând de durere: - Doamne Sfinte, Tu, care ai făcut numai bine, ai salvat oameni de la moarte, ai înviat morții și ne-ai învățat să credem în Dumnezeu, acum ești răstignit pe cruce ca cel mai mare dușman. Te rugăm, iartă-ne pe noi, păcătoșii, și lasă-ne un semn, să ne aducem aminte de suferința pe care ai îndurat-o pentru noi. Când s-a ridicat femeia de jos, ouăle din coșul ei erau toate roșii de la sângele care picurase pe ele din rănile Lui Iisus. Femeia n-a mai mers acasă, ci a rămas în orașul Ierusalim. După trei zile de la răstignire, acea femeie împreună cu alte femei au mers la mormântul Domnului, dar acesta era gol și atunci s-au bucurat mult, spunând: Hristos a înviat! Plină de bucurie, femeia spunea tuturor despre ouăle roșii din coșul ei, care erau semnul suferințelor Lui Iisus pe cruce. Cu ochii strălucind de bucurie împărțea tuturor câte un ou roșu, spunându-le: Hristos a înviat!

Se spune că evreii batjocureau pe Hristos azvârlind cu pietre și cu ouă. Deodată au absevat că ouăle erau frumos colorate și au încetat batjocura.

În dimineața Învierii, mironosițele spre a scăpa de batjocurile pruncilor evreilor, pe drumul către mormântul evreilor, pe drumul către mormântul Domnului, au împărțit ouă roșii scăpând astfel de batjocura lor.

Mai glăsuiește Tradiția că, în dimineața Duminicii după Înviere o frumoasă copilă, cu poala

plina de ouă, mergea către piața din Ierusalim pentru a le vinde. Întâlnindu-se pe drum cu un tânăr evreu de viță nobilă, impresionat de vestea pe care o aflate, îi spune, în loc de Buna ziua, , , Hristos a înviat !". De atunci a rămas obiceiul ca oamenii să se salute la Înviere cu aceste cuvinte.

În dimineața Învierii, se spune că niște fete mergând la piață, aduseseră vorba despre minunea Învierii. Una dintre ele spunea că numai atunci când se vor înroșii toate ouăle din coș, va crede în Învierea Domnului. Când a ajuns la piață, descoperind coșul, toate ouăle erau roșii, aceasta leșinând de spaimă.

Este cunoscută Sfânta Tradiție care spune că în Vinerea Patimilor, Sfânta Feciară Maria, prin inima Căreia a trecut sabia suferințelor Fiului Său, se afla la Picioarele Crucii Domnului, purtând un coș de ouă albe, iar Sângele Sfânt și Dumezeiesc al Mântuitorului scurs din Prea Sfintele Sale Răni Mântuitoare, s-a scurs și ouăle s-au însângera, s-au înroșit și s-au Sfințit.

Spre deosebire de majoritatea țărilor Europei, în care acest obicei s-a restrans zonal sau chiar a disparut, în România s-a dezvoltat continuu, atingând adevărate culmi artistice cu fiecare an care a trecut: s-a perfecționat tehnica, s-au diversificat materialele și a sporit simbolistica motivelor. În vremurile moderne, cel care pare să fi pătruns intuitiv semnificațiile cele mai adânci ale Oului cosmic este marele sculptor român Brâncuși. Lucrările sale continuă să uimească lumea, iar Ouăle create de el ne șoptesc cu glas de taină misterul nepătruns de minte al creației, aducându-ne cu ele Lumina începutului dumnezeiesc.

Oul este ales la Miezul Păresimilor, ziua de miercuri din mijlocul Postului Mare, este gatit (colorat și incondeiat) în Saptamana Patimilor, pentru a fi ucis, prin lovire (Ciocnitul ouălor) și mancat sacramental în ziua de Paste.

Prin acest scenariu ritual, cei vechi credeau că timpul și spațiul inconjurator moare și renaste anual, împreună cu divinitatea adorată.

Sosind Pastele, atit cei care merg la Slujba Învierii, cât și ceilalți ai casei, se spală într-un lighean în care se află ouă și bănuți. Oul roșu semnifica sanatatea, iar banii bogatia. La masa se ciocnesc ouăle roșii. Ciocnesc întii soții, apoi copiii cu părinții și părinții cu celelalte neamuri, amici și cunoscuți. Astfel ciocnirea ouălor simbolizează sărutarea sfântă și bucuria Învierii. Se crede că toți cei ce ciocnesc unul cu altul se vor vedea pe lumea cealaltă. Se mai zice că al cărui ou se strică primul, acela e mai slab, dar i se va iarta pacatele. Cel mai mic de ani ține oul cu capul în sus, iar cel mai mare ciocnește, zicând : , , Hristos a înviat!", iar cel mai mic raspunde: , , Adevarat a înviat!". Transmitem tuturor enoriașilor noștrii, ai parohiei Rucărul de Jos, membrilor Consiliului Parohial, tuturor locuitorilor Comunei Rucăr, pruncilor, părinților și bunicilor, fiilor și ficelor, autorității locale, membrilor colegi ai Consiliului Local, cititorilor și tuturor celor încredințați de Învierea Domnului, mărturisirea noastră de credință: HRISTOS A ÎNVIAT!

Preot paroh dr. Ioan Sebastian ARSULESCU
Parohia Rucarul de Jos- Muscel

Paștele nu trebuie să fie altceva decât smerenie, post sufletesc în primul rând, moarte a păcatului, și mai presus de orice înviere a iubirii față de Christos, care prin tot ceea ce a făcut a arătat tuturor cum se transformă toate cele omenești în cele dumnezeiești, prin jertfă și iubire.

Paște fericit! La mulți ani!

Redacția

CĂLĂTOR PRIN VREME. JURNAL

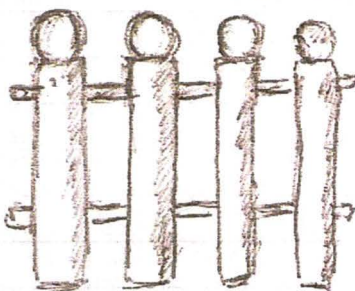
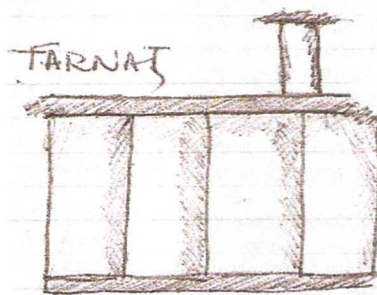
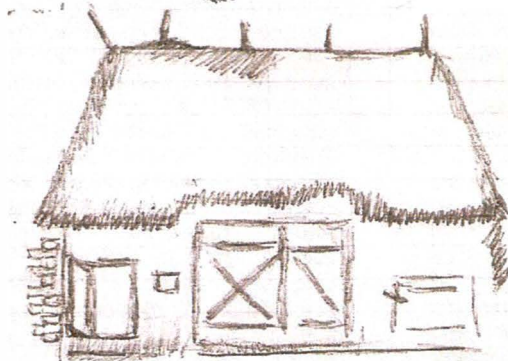
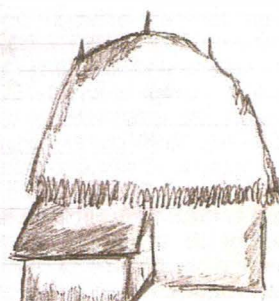
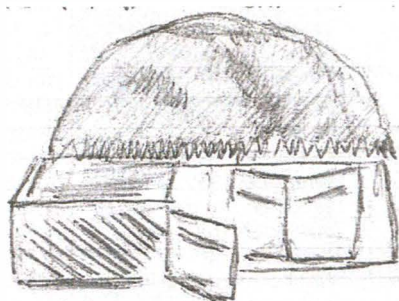
29 octombrie 2001

Undeva, în munții
Trascăului - într-un sat risipit
de-ai fi zis că Dumnezeu l-a

scăpat printre degete în joaca
de-a creația - adăposturi
temporare pentru animale (fig.
1, 2 și 3) se coceau la soarele
arămiu al toamnei.

Urcușul spre lumină și
nouri impresiona și fremăta de
poezie. Umblând hai-hui prin

taină trecutului am dibuit
lucruri și lucrări unde cuvântul
are musai grai de poveste.
Localnicii, la fel de rari ca și
așezările, alene se
desprindeau dintr-un fabulos
illo tempore.

Mic dicționar:

Sat risipit = gospodării împrăștiate
printre care se găsesc adăposturi
temporare

Adăpost temporar = locuință pentru
o perioadă mai mică sau mai mare de
timp

opus adăpost permanent = este
format din: cameră de zi, cameră
curată, conie și târnaț

Vrabniță = porțiță din lemn

Târnaț = prispă din scânduri

Conie = bucătărie

Antropomorf = are formă de ființă
umană

Adelina M. VOROVENCI

MIHAIL LUNGIANU PATRON SPIRITUAL

Mihail Lungianu se
naște la 13 decembrie 1876
în Rucăr și moare la 21
ianuarie 1966 în București.
Este prozator, traducător,
publicist, etc.

Opera literară:

Publică peste 28 de cărți,
dintre care amintim:

Icoane din popor
Din umbra satelor
Mucenicii neamului
Pădurarul și taichită etc.

Scriitorul Mihail
Lungianu, în afara de
Facultatea de Litere, a
absolvit și facultățile de Drept
- profesând intens avocatura la
bară- și Teologie. A fost
premiat de trei ori cu Marele
Premiu al Academiei Române
(toate cele trei premii au fost
primite până în anul 1945),
fiind membru al acestei
Academii. A fost prefect
de Argeș, unde împreună cu
soția sa Elena Lungianu și-au
crescut cei 5 copii - 4 fete și
un băiat -: Sarmiza Lungianu -
avocată și actriță(a profesat
ambele meserii), Rodica
Lungianu - avocată la bară,

Stefan Ulpiu Lungianu -
economist Banca Națională,
Getuza Lungianu - economistă
Ministerul Sănătății și Voichița
Lungianu - economistă
Ministerul Transportului Cai
Ferate. Subsemnatul Lungianu
Bogdan, fiul lui Stefan Ulpiu,
sunt economist - finanțist.
Căminul cultural din Rucăr a
fost dotat cu toate volumele
publicate până în anul 1946,
an în care au fost retrase din
toate bibliotecile țării, toate
volumele scriitorilor ce aveau
o obștiune politică, alta de cât
a PCR. Astăzi toată marea
familie a Lungenilor ne putem
mândrii cu faptul, că deși tot

vita brevis !

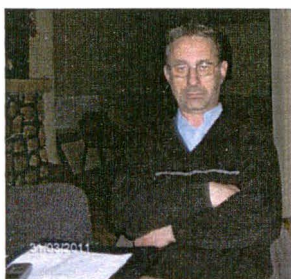
au ocupat diferite funcții de conducere în ministere mari, nici unul nu a fost membru al partidului comunist.

Bogdan LUNGEANU

Arhivă foto:

Scriitorii Cezar Neacșu și George Nicolae-Podișor în holul fostului Cămin Cultural Rucăr, la o manifestare literară dedicată lui Mihail Lungianu în anul 1978.

CENACLUL LITERAR-ARTISTIC

« MIHAIL LUNGIANU » RUCĂR-ARGEȘ

În viața oamenilor, întâmplarea poate să joace un rol decisiv, fast sau nefast, depinde de ce vor, ce nivel de aspirații, pregătire, ce trăire sufletească și spirituală își propun (în concordanță, firește, cu « putirințele » lor) într-o împlinire. . . Dorințele, interesele, năzuințele individuale dar și comunitare depind și de calitatea umană individuală sau obștească a fibrei comunitare, de nevoia de raportare pentru a realiza

cadența și pasul înainte, de împrejurările care înlesnesc izbândi pe oricare plan de manifestare ori de eventuale alternative în momente de cumpănă, de impas social-istoric.

Trăim, nu de ieri de azi, în lumea interdependențelor, existența noastră cu tot ce preupune este determinată și influențată de factori obiectivi și subiectivi, reali sau imaginari, de gradul de participare (prin valori, experiență și înțelepciune) la aderare, conștientizând că întârzierea și izolarea nu mai pot fi posibile în lumea contemporană.

Ocolul succint dar necesar făcut mai sus ar putea motiva temeinicia fiecărui efort (oricât de neînsemnat) pe care ar trebui să-l facem zi de zi, pentru a reaprinde flacăra unui entuziasm care s-a stins, revigora ardori, energii și pasiuni vlăguite de felurite pervertiri, deviațiuni de parcurs și alienare până la pierderea identității de neam și culturale, în conservarea și perpetuare valorilor tradiționale. Vorbim de « tradiții » răscolind doar în « lada de zestre » a bunicii, împăunându-ne cu portul străbun doar la manifestări solemne și legături de « înfrățire » (cu străinătatea sau chiar în interior, vezi Soveja !) pentru a salva bruma de « individualitate » și « contribuție identitară » prin atenția pe care o acordăm (numai oficial) conservării și tranșării din generație a tezaurului strămoșesc.

Un început, chiar dacă timid, cu forțe și resurse presupus neîndestulătoare (cum și sunt, de altfel !) o reprezintă încercare câtorva rucăreni de a reporni un motor al ambițiilor (îndeajuns de gripat ca să amenințe nu doar funcționarea mecanismului ci

și existența lui ca atare !) de a ieși din letargie și crunt imobilitate, dintr-o păguboasă și viciantă indiferență care a erodat lent dar sigur starea de spirit și tonusul fast al acțiunii sociale.

Profund marcați de lentoarea și pasivitatea generalizată, de tendința reducionista de canalizare a energiilor creatoare cât să-i « ajungă burții » și « pavoazării » trupului (tineretul, știe de ce !), a îmbogățirii cu orice chip și prin orice mijloace într-o nesătulă îmbuibare, neprecupețit și continuu divertisment - preschimbat adesea în destrăbălare și nechibzuință, etalări cu prezențe ostitoare pe o scenă a vieții care a sărăcit și s-a epuizat de semnificații ancestrale, de tradițiile românești de o bună factură etno-civică.

Condiția responsabilă de om și cetățean (membru al comunității) s-a depreciat și s-a pervertit în bună măsură, a alterat binomul om-muncă, ecuația creator-creație își află prin rezolvare greșită un rezultat mincinos, s-a trunchiat și formalizat aducându-l la statutul nevrednic de neputință, de abrutizare a gândirii libere, de nepăsare și necinstire față de adevărate valori, față de munca activă, de reflectarea artistică a lumii concrete, producătoare de valori sufletești și spirituale. Singurii în măsură să înlocuiască starea precară de lucruri, să umple golul « ciopârțit » și epuizat, să sporească temeinicia trecerii noastre prin vremi sunt copii, adolescenții, tinerii, schimbul de mâine al comunității.

Cum nimeni nu-și poate asuma în fața celor de mâine această justificată îngrijorare și vinovată stare de lucruri, permiteți-mi să reiau firul întrerupt al inspirației cu cenaclu și rolul

întâmplării de care pomeneam la începutul acestor rânduri și să spun « ce și cum » :

Carevasăzică, cum spune românul « orice rău, spre bine ! » adică, spre norocul nostru (!) cei de la AKTA TV, nefiind semnatari la cartelul RDS-RDC - care a achiziționat transmisiile cu pricina - nu are posibilitatea să transmită meciurile Ligii I din campionatul național de fotbal. Drept pentru care, « chibiții » înrăiți sau nu își dau întâlnire la câte un local cu de toate și cu patron « inspirat » care a « tras » din timp cu urechea la « slăbiciunile » noastre cadorisindu-ne (un fel de-a zice!) cu un canal TV care să satisfacă pretențiile. Firește că în momente de culminație « fotbalistică partizană » înjurăturile curg, zbierăturile și răcnetele iau loc dialogului civilizat, vocabularul deloc ortodox zburdă fără opreliști, ascultă și cine vrei și cine nu, guri cu spurcăciunile ei nu-i poate pune nimeni capac. . .

Nu doar interesul pentru « sportul-rege » îi adună pe oameni aici ci și bârfa, interesele, afacerile cu diferite grade de (i)legalitate, camăta, mici aranjamente obscure, din care se detașează interesul majorității proprietarilor de « vegetație silvică » de a păstra în siguranță mai sporită averea cea mai de preț a zonei - pădurea, și care este gândită într-un mod original, adică cei mai mulți decizi s-o transporte la ei acasă ». Cum și în ce fel, cu ce complicități și risc sunt detalii care în acest loc sunt doar aproximative. Se vor găsi (într-un loc mai ferit !) evident porțițe pentru a scăpa de barosani și de. . . oamenii legii și se propun, pe cale de consecință, modalități de « îmbrobodire » și variante de motive care să credibiliteze intenția. . .

Într-o astfel de cafenea, întâlnirea mea cu dl. Iosif Nistor a decis, după o sumară analiză a stării de fapt și « bulibășeală postdecembristă » să purcedem la o schimbare, de fapt să încercăm să ne reorientăm către zări mai optimiste, să regândim și altfel de forme de divertisment în măsură să schimbe cenușiul unor atitudini care să semene și cu altceva decât cel dictat de o gândire exclusivistă, ocupată doar cu satisfacerea interesului personal. Ne-am propus deci, revoltați de atmosfera în care se bălăceau în voie confuziile sau jumătățile de gând, stropite din belșug de licori amestecate la greu cu « parfumi și gusturi » mai mult sau mai puțin exotice, cu nori de fum care tăvăleau în otrăvuri canceroase siluete cu plămâni aproape atinși de o viitoare... eroziune...semi-radioactivă! Aducându-ne aminte că în adolescența noastră « prerevoluționară » la liceul din sat ființase un astfel de cadru care se numea cenaclul « Luceafărul » la care participau aproape săptămânal elevii liceului, cu dl. Viciu Nstor, tânăr și talentat cântăreț de muzică folk și care suținea exclusiv partea muzicală a manifestării am hotărât să ne facem cunoscuță intenția și să vedem dacă ea ar « prinde » la o adică. . .

Am avut parte și de replici ironice chiar de la comesenii noștri. Când a auzit de « cultură » unul a « parat » vinovat! ca și cum ar fi fost el însuși afectat de atare încercare :

« Ce cultură, măi băieți, când noi suntem abia în luna decembrie !? Ne-am întrebat și noi dacă nu cumva « cultura » cu tot ce presupune ea (inclusiv « civilizația ») nu ține sau se

dobândește în funcție de anotimpuri ! Au urmat comentarii bătoase, cu argumente pro și contra, de neîncredere că aici la noi ar putea fi plantată (cultivată, ca să fim în ton !) o astfel de floare rară. Nici nu ne așteptam la mai mult, având în vedere conjunctura. Sau, răutăcioase, pentru a te face « să-ți dai cu stângul în dreptul » :

« Ce cultură sau civilizație să « vadă » cei doi inițiatori ai acestei idei când amândoi poartă ochelari ??? !!! Rămâi interzis la astfel de elucubații și micime de gând ! Și de aici, poate puțin dezamăgiți că gândul nostru comun, era aproape-aproape să abandonăm. Apoi, a bătut intens și neslăbit vântul întremant și reîmprospător al unei ambiții demnă de ce urma să facem. Ideea a căpătat teren și a fost împărtășită de câțiva oameni de carte din sat, profesori, ingineri, gospodari, liber profesioniști, pensionari și chiar copii de primară.

Dl. Viciu Nistor ne-a garantat locația materializării inițiativei și iată-ne deci la a 5-a sau a 6-a întâlnire unde dezbatem și apariția unui buletin de presă sau chiar revistă. I-am găsit nume, întâi cenaclului apoi revistei. Așteptăm pe toți cei care împărtășesc ideile noastre să ni se alăture !

Ing. Costel MOICEANU, *decretat*

~~secretar~~ al Cenaclului

« Mihail Lungianu » și al

al revistei « Piatra Craiului »

Desen de Adelina VOROVENCI

CENACLUL LITERAR "MIHAIL LUNGIANU" EDITEAZĂ REVISTA:
"PIATRA-CRAIULUI"

Redactor – șef: Adelina Mihaela Vorovenci

Redactor – șef adjunct: Ion Ghidan

Secretar: Costel Moiceanu

Adresa redacției: adelina_vorovenci@yahoo.fr sau ghicaserb@yahoo.com

Sediul redacției VILA IOSIF NISTOR, PENSIUNEA "LINIȘTEA SERII", str. Brașovului,
com. Rucăr – Muscel, jud. Argeș

Responsabilitatea pentru conținutul materialelor aparține autorilor.

Reproducerea fotografiilor sau a desenelor este interzisă.

Fotografia de pe copertă aparține prof. Adelina Vorovenci.

Revistă distribuită gratuit.

DIN „COROLA DE CUNUNI” A UNIVERSURILOR STELARE VA LUMINA
PURUREA CEA DE SPINI, AȘEZATĂ DE INTOLERANȚA OMENEASCĂ PE
FRUNTEA FIULUI TATĂLUI CERESC ! SUPREMĂ DOVADĂ A JERTFEI
HRISTOSULUI ÎNTRU IERTAREA PĂCATELOR OAMENILOR ȘI CU CARE SE
ÎMPOVĂRA MÂNTUITORUL PENTRU A IZBĂVI PRIN PROPRIE SUFERINȚĂ
FĂRĂDELEGILE ! FĂCEA SACRIFICIUL ULTIM ȘI VA ÎNVIA DIN IUBIRE ȘI
DRAGOSTE FATĂ DE VICTIMELE PROPRIILOR LOR PĂCATE, UMIL SIMBOL AL
IUBIRII ȘI IERTĂRII CREȘTINE PILDUITOARE !

HRISTOS A ÎNVIAT ȘI PAȘTE FERICIT ! LA MULȚI ANI !

"Pe pământ avem două șanse, credința și arta."

Grigore Leșe

ISSN 2068 - 2054